

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

13. ÚNORA 2011

Z obsahu:

Svatá Panna orleánská
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. ledna 2011
- strana 2 -

**Mučedník katolické víry
ve Vietnamu (dokončení)**
Kardinál František Xaver
Nguyen Van Thuan
- strana 4 -

**Nauka církve, hradba
proti zmatkům**
O ideologii, matení pojmů
a ztrátě zdravého rozumu
- strana 6 -

V USA pro život
- strana 7 -

**„Nemohu dát dva rubly,
místo abych dal všechno“**
Z dějin konverzí: hrabě
Grigorij Šuvalov
- strana 8 -

**Kaple Panny Marie
v Melchtalu**
- strana 8 -

Růženec ochromil vraha
- strana 9 -

Fatimské děti (dokončení)
Alfons Sarrach
- strana 10 -

**Pouť k Panně Marii
v Rosenthalu - Hergis-
waldu**
- strana 13 -

Svatá Panna orleánská, ilustrace ke katechezi papeže Benedikta XVI. (str. 2)

Editorial

Svou úvahu o fatimských dětech napsal Alfons Sarrach u příležitosti návštěvy Benedikta XVI. ve Fatimě, která korigovala domnělé definitivní závěry z roku 2000. Proč se Panna Maria při svém úsilí o záchranu světa neobrací na teology? Teologové jsou vzdělání, ale nejsou neomylní. Ti dokonce, jak jsme viděli, mohou mít problémy s přijetím onoho průzračného křesťan-

ství, které Maria hlásá dětem bez použití mnoha slov. A přitom prosté děti zcela zřetelně vystihly samu podstatu Mariina poselství, které není nic jiného než interpretace samotného evangelia.

Proč Panna Maria sáhla hned k takovému trumfu, jakým je vidění pekla? Protože to je ta nejreálnější a nejstrašnější realita, která nám demonstruje, co znamená **nepodobnost s Bohem**, jediným zdrojem života a krásy. Nepodobnost s Bohem je soubor všeho hnusu, ošklivosti a odporu. Vrcholem nepodobnosti s Bohem je sám ďábel, jehož veškeré úsilí je zaměřeno na to, ničit a mařit podobnost s Bohem. V čem si libují současní ctitelé ďábla? V ošklivosti, v deformaci, v ničení, ve smrti. Bůh o všech nepravých bozích a jejich účtě mlu-

ví na mnoha místech Písma jako o **ohavnosti**: jejich ohavnost spočívá v tom, že nejsou obrazem pravého Boha, ale jsou to deformace, které pocházejí od Lháře a otce lži.

Poznání získané pohledem na peklo vedlo děti obdivuhodně k okamžité reakci: Je jim líto, že Pán je smutný pro naše hříchy, a začínají samy vyhledávat cestu, jak ho potěšit a jak pomoci lidem, kterým hrozí záhuba. Posláním fatimských dětí je vyburcovat nás z našeho nebezpečného spánku. Kdo si vytvořil svůj vlastní pohodlný a výhodný způsob „křesťanského života“, ten než aby se zřekl svých potěšení, bude banalizovat onu potřebu „potěšit Boha a zachraňovat hynoucí“. Začne sám sobě namlouvat, že nevěřícím a hříšníkům nic tak zlého nehrozí.

Právě před tím nás Matka Boží přišla varovat. Mariino vystoupení je vysloveně akce Spoluvykupitelky. Ona všechny tyto skutečnosti nejen nazírá, ale spolu se svým Synem je prožila. Ona ví, co může přijít nazmar. Má o pekelných mukách konkrétní představu jakožto o ztrátě a opaku té nekonečné blaženosti, do které ji její Syn jako svou bezprostřední a věrnou Spolupracovnici, Bohu ze všech tvorů nejpodobnější, pozvedl. Maria nám také na vlastním příkladě ukazuje, že to, co vykonal její Syn pro záchranu lidstva, to je současně vzor a imperativ pro všechny, kteří s ním chtějí sdílet slávu u Otce. Co vlastně dělá Pán u svých vyvolených duší, které nazýváme mystiky? Ukazuje jim názorně Boží skutečnosti, Boží pohledy a Boží podobu. Umožňuje jim, aby sdíleli jeho pocity a jeho postoje, jeho

Pokračování na str. 12

Svatá Panna orleánská

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 26. ledna 2011*

Drazí bratři a setry, dnes bych chtěl hovořit o Janě z Arku, mladé svěřence z konce středověku, která zemřela v 19 letech v roce 1431. Tato francouzská svěřence, citovaná vícekrát v Katechismu katolické církve, je zvláště blízká svatě Kateřině Sienské, patronce Itálie a Evropy, o které jsem mluvil v jedné z minulých katechezí. Jsou to dvě mladé ženy z lidu, laičky, zasvěcené panenství; dvě nadané mystičky nikoliv v klášteře, ale uprostřed dramatických situací církve a světa své doby. Jsou to snad nejcharakterističtější postavy oněch „silných žen“, které na konci středověku přinášely neohroženě světlo evangelia do celých dějinných událostí. Můžeme je přirovnat ke svatým ženám, které setrvaly na Kalvárii u ukřižovaného Ježíše a Marie, jeho Matky, zatímco apoštolové utekli a sám Petr ho třikrát zapřel. Církev v té době prožívala hlubokou krizi velkého západního schizmatu, které trvalo asi 40 let. Když Kateřina Sienská umírá v roce 1380, je zde papež a vzdoropapež; když se narodí Jana v roce 1412, je zde papež a dva vzdoropapežové. Spolu s tímto vnitřním zraněním církve zde byly trvalé bratrovražedné války mezi křesťanskými národy v Evropě, z nichž nejdramatičtější byla nekonečná „stoleťá válka“ mezi Francií a Anglií.

Prostá svěřence z lidu

Jana z Arku se narodila v Domremy, malé obci na hranici mezi Francií a Lotrinskem. Její rodiče byli zámožní sedláci, známí všem jako řádní křesťané. Přijala od nich dobrou křesťanskou výchovu se značným vlivem spirituality Jména Ježíš, které učil svatý Bernardin Sienský a v Evropě ji rozšířili františkáni. Jmé-

no Ježíš je vždy spojeno se jménem Maria, a tak na podkladě lidové zbožnosti byla Janina spiritualita hluboce kristocentrická a mariánská. Od dětství prokazovala velkou lásku a soucit nejchudším, nemocným a všem trpícím v souvislosti s dramatickým událostmi války.

Přímo z jejich slov víme, že Janin duchovní život zraje v mystických zážitcích již od 13 let věku (PCon, I, s. 47–48). Skrže „hlas“ svatého Michaela archanděla se cítí povolána Pánem, aby zintenzivnila svůj křesťanský život a aby se osobně zasadila za osvobození svého lidu. Její bezprostřední odpověď, její „ano“ je slib panenství s novým úsilím o svátostný život a modlitbu: denní účast na mši svaté, častá zpověď a přijímání, dlouhé chvíle v mlčenlivé modlitbě před Ukřižovaným nebo obrazem Madony. Účinný soucit mladé francouzské selky s utrpením svého lidu byl ještě více posílen vlivem mystického vztahu k Bohu. Jedním z nejoriginálnějších aspektů svátosti této mladé dívky je právě toto pouto mezi mystickou zkušeností a politickým posláním. Po letech skrytého života a vnitřního zranění následuje dvouleté období jejího krátkého, ale intenzivního veřejného života. Jeden rok aktivity a jeden rok utrpení.

Jana bojovnice

Na počátku roku 1429 zahajuje Jana své osvobozovací působení. Četná svědectví nám představují tuto mladou ženu, sotva sedmnáctiletou, jako silnou a rozhodnou osobnost, schopnou přesvědčovat nejisté a zastrašené lidi. Překonává všechny překážky a setkává se s francouzským následníkem trůnu a budoucím

Pokračování na str. 11

Co je pro tebe lepší?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vaše slovo buď ano, ano, ne, ne.

Ježíšovo horské kázání ještě zdaleka není u konce. Je toho mnoho, co potřebuješ pochopit, aby tvé světlo mohlo opravdu svítit před lidmi. Pán vidí hluboko do srdcí svých posluchačů, zná jejich předsudky, omyly a sklony, které mohou zkreslovat pravdu o radostné zvěsti. Nebuď si proto nikdy jistý, že máš ve všem zcela jasno. Nespolehej ani na první nadšení, které sice náhle vzplane, ale může ti dát nepřiměřený pocit sebeuspokojení. Obnov raději postoj pokory a otevřenosti a vrať se na horu blahoslavenství jako pozorný posluchač a učedník.

Nemáš sklon smýšlet jako ti, kteří se domnívají, že s Ježíšovým příchodem skončila doba starozákonní přísnosti, zákazů a příkázání a že není třeba nic víc než se oddávat radosti z Ježíšovy blízkosti? Ani v té nejbezprostřednější důvěrné společnosti Ježíšově bys neměl zapomínat, že je Synem nejvyššího Otce. Nepřišel, aby napravlal to, co Otec svěřil světu, nýbrž to, co lidé zkalili a zkomolili. Přišel, aby ti vyložil původní a hluboký smysl Božího Zákona. Nesmíš se proto divit, že nadále hrozí každému, kdo by se opovážil svévolně v něm cokoliv měnit, upravovat nebo rušit. Když Bůh dával lidem Zákon a Proroky, viděl do lidí dneška i zítřka stejně dobře jako do lidí oněch časů. Co stanovil, stanovil z lásky k člověku a stanovil to pro všechny časy. Můžeš se stejně dobře spolehnout na jeho moudrost a dobrotu jako na jeho spravedlnost. Ať si falešní učitelé říkají, co chtějí, *nepomine ani jediné písmeno, ani jediná čárka ze Zákona!*

Překvapuje tě tato náhlá Mistrova přísnost a náročnost? Pochop, že tím nesleduje svůj rozmar, nýbrž jediné tvůj prospěch. Tvůj hřích Boha nejvíce uráží proto, že tím ubližuješ sám sobě i bližním. Boží zákon se ti může zdát nesnesitelný, pokud místo toho, abys sloužil Bohu *celým srdcem a celou svou duší*, budeš myslet jen na uspokojování svých sobeckých výhod a licitovat, co se ještě musí a co už ne. Takovou formální spravedlnost příznačnou pro zákoníky a farizeje Pán rozhodně odmítá. Uvědom si, že Ježíš je přísný jen proto, že je milující a dobrotivý. Přijmi jeho ujištění, že Boží příkázání ti nebudou břemenem, jestliže si dáš pozor, aby hřích ani nezačal klíčit ve tvém srdci.

Ježíši velmi záleží na tom, aby se ani ve skrytu tvého srdce nenarušila tvá hluboká úcta k bližnímu. Jestliže hájí tak důrazně bytost a osobnost každého člověka, je to zřejmý výraz jeho úcty, jakou sám Bůh chová ke každému, tedy i k tobě. Nejde tu jen o vnější projev, ale o základní vztah a postoj srdce. Právě proto máš mít v účtě nejen život svého bližního, ale i jeho osobu a čest. Výrazem ponižující neúcty k bližnímu a jeho tělu by byla již sama skrytá nezřízená žádostivost. Z neúcty by pramenilo každé chování, které počítá s neupřímností a zneužívá důvěry. Krajním projevem neúcty by bylo porušení manželské věrnosti.

Máš-li výhrady nebo námitky, předlož je se vsí upřímností božskému Mistru. Avšak spíše než o náročnosti Ježíšových požadavků začni s ním rozmlouvat o ušlechtilé kráse a vznešenosti záměru, který Bůh sleduje svými příkazy.

Ježíš zná dobře tvou lidskou slabost a tvé sklony. Ví, že máš ve svých údech jiný zákon, který bojuje proti zákonu tvé mysli a činí tě

zajatcem hříchu⁽¹⁾. Neomezuje tě, nýbrž přichází ti na pomoc svým včasným varováním. K vítězství dobra nestačí citové zanícení, ale je nutná vytrvalá bdělost a úsilí. Nechceš-li, aby v tobě vzkličilo zlo, nesmíš mu poskytnout žádnou příležitost. Ježíšův nekompromisní požadavek, aby ses zbavil všeho, co tě pohoršuje, není návodem ke zmrzačení, ale má ti ukázat, s jakou rozhodností máš skoncovat jednou provždy se vším, co tě přivádí nebo může přivést nejen do hříchu, ale i do pokušení. Zbavit se hříchu vyžaduje zbavit se i toho, co k němu třeba jen zpozvzdálí vede. Počítej s tím, že pro tebe nebude lehké vzdát se některých zálib, návyků a potěšení. Ale odhodlej se k tomu v důvěře v Pánovo slovo a ve vlastním zájmu zvaž, *co je pro tebe lépe.*

Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů, pouč mě, ať zachovávám tvůj zákon a chráním jej celým svým srdcem.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Řím 7,14; ⁽²⁾ Žalm 119,33–34

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 15,16–21

Chceš-li, můžeš plnit příkázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. čtení – 1 Kor 2,6–10

Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale – jak stojí v Písmu – my zvěstujeme to, co „oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všecko, i hlubiny Boží.

Evangelium – Mt 5,17–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Ne-

přišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto příkázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevezdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizolozíš!‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.

Pokračování na str. 14

Mučedník katolické víry ve Vietnamu

Kardinál František Xaver Nguyen Van Thuan

Svědectví biskupa F. X. Nguyen Van Thuana, který v letech 1975–1988 byl vězněn v komunistických táborech a vězeních. Jako chlapec z evangelia shrnuji svou zkušenost do sedmi bodů: dva chleby a pět ryb. Není to nic, ale je to všechno, co mám. Ostatní udělá Ježíš.

„Tys uvolnil moje pouta“
(Ž 116,16)

Na svátek Představení Panny Marie v chrámě 21. listopadu 1988 zazvonil na chodbě telefon. Biskup Thuan vyslovil tuto modlitbu: „Matko, jestliže můj pobyt v tomto vězení je pro církev užitečný, daruj mi milost, abych zde mohl zemřít. Jestliže mohu církvi ještě jinde sloužit jinak, učiň, abych získal svobodu.“ Právě skončil svůj skromný oběd, když se rázně otevřely dveře jeho cely: „Připrav se. Jedeme k vysoce postavené vládní osobě!“ „Jsem připraven.“ Během jízdy se dověděl, že ho přijme ministr vnitra Mai Chi Tho. Setkal se s ním v luxusním salonu. Ministr ho dal obsloužit šálkem čaje, aniž pronesl jediné slovo. Pak se k němu obrátil: „Jaké je vaše spojení s Ngo Dinh Diemem?“ „Jsem jeho synovec.“ Po chvíli ticha: „Víte, že Diem byl v době války ztotožňován se Spojenými státy. Dnes už to není problém. Nechceme se už dívat na minulost. Musíme hledat každého, kdo chce pro naši vlast něco vykonat.“ Podíval se na Thuana a usmál se. „Co byste si dnes přál?“ „Chtěl bych být svoboděn.“ „No dobře, a kdy byste chtěl být propuštěn?“ „Dnes!“ Tho strnul. „Tři papežské pontifikáty a čtyři generální tajemníci KSSS, to už je mnoho!“ Tho propukl v hlasitý smích: „To souhlasí!“ Dal potřebné pokyny a stiskl Thuanovi ruku. Cestou z věznice na biskupství, kde mohl nadále pobývat, zachvátil Thuana pocit vděčnosti a řekl nebeské Matce: „Svatá Maria, ty jsi mi chtěla dát svobodu. Řekni mi, co mám nyní dělat.“

Po několika týdnech požádal Thuan o vízum, aby směl navštívit své příbuzné v Austrálii a papeže v Římě. Obdivuhodně mu bylo vyhověno. Během audienice u Jana Pavla II. konstatoval, že papež pozorně sledoval tato léta jeho věznění. To ho dojalo. Cestou Věčným městem si položil otázku: „Proč jsem zde? Bůh zachránil můj život. Co ode mne nyní chce?“ Když se vrátil do Vietnamu, mohl požívat dále neomezené svobody. Vzhledem k vysokému věku arcibiskupa v Saigonu, jehož koadjutorem stále byl, mohl se Thuan stát každou chvíli nejvyšším církevním hodnostářem ve Vietnamu. To však vláda v žádném případě nechtěla. Na druhé straně chtěla vytvářet obraz „národního obrození“, který by byla ráda představila světu... V prosinci 1989 po pádu berlínské zdi dala vláda biskupům na vědomí, že by neakceptovala, kdyby měl být Thuan pověřen nějakým odpovědným místem v zemi. „V takovém případě bychom se vrátili k minulosti,“ a proto navrhli biskupovi, aby strávil nějaký čas v Římě. Jinými slovy, má si koupit letenku pouze tam... Biskup Thuan byl ochoten přijmout tuto nabídku teprve po rozhovoru a souhlasu Svatého stolce. Opustil Vietnam v prosinci 1992 a v březnu se dověděl, že jeho žádost o po-

volení návratu by byla rozhodně zamítnuta.

Uklidňující jistota

V prvních dvou letech svého exilu věnoval biskup Thuan svůj čas a své služby vietnamské diaspoře. Jeho knihy jsou stále čteny a překládány do mnoha řečí. Je zván k přednáškám na exerciciích do mnoha evropských zemí. V dubnu 1994 ho papež jmenoval viceprezidentem Rady pro spravedlnost a mír. Její hlavní úkol spočívá v tom, šířit po celém světě sociální nauku církve a podporovat respektování práv lidské osoby. Biskup Thuan 2. února 1997 dopsal svou knihu *Pět chlebů a dvě ryby*, ve které poprvé zveřejnil své vzpomínky na léta věznění. V prosinci 1999 si ho papež vybral za exercitátora při duchovních cvičeních pro římskou kurii, která se měla konat v březnu 2000. Vyzval ho, aby referoval o svých osobních zkušenostech. Po těchto exerciciích prohlásil Jan Pavel II.: „Posílil v nás uklidňující jistotu, že Kristus zůstává pro nás neotřesitelnou oporou, i když se zdá, že se kolem nás i v nás všechno hroutí.“ Rok nato přijal biskup Thuan kardinálskou hodnost. O několik dní později slavil nový kardinál v Bostonu velkopáteční a velikonoční liturgii a musel se podrobit

Kardinál Nguyen Van Thuan

chirurgickému zákroku. Onemocněl rakovinou a žil ze dne na den, aniž by se staral o své přesně vymezené dědictví. Jednu ze svých posledních promluv, která byla věnována památce jistého italského politika, zakončil těmito slovy: „Blahoslavený politik, který se nebojí ani médií, ani pravdy, protože v den soudu musí odpovídat jen Bohu a nikoliv lidu nebo médiím.“

Kardinál zemřel 16. září 2002. „Poslední dny, když nemohl mluvit, měl pohled upřený na Ukřižovaného, kterého měl pověšeného před sebou,“ řekl Jan Pavel II. „Modlil se tiše, když přinášel svou poslední oběť... Nyní můžeme říct, že jeho naděje byla plná nesmrtnosti (Mk 3,4). To znamená, že byla zcela naplněna Kristem, který je život a zmrtychvstání pro ty, kteří v Něho věří. Svatá Naděje, buď kotvou naší duše (Žid 6,19).“

Eucharistie

v komunistickém vězení

„Mohli jste ve vězení sloužit mši svatou?“ To byla otázka, kterou mi položilo mnoho lidí. A měli pravdu: Eucharistie je nejkrásnější modlitba; je to vrchol Ježíšova života. A když odpovím souhlasně, následuje hned další otázka: „Jak jste si obstaral chléb a víno?“

Když jsem byl zatčen, musel jsem okamžitě odejít a nemohl jsem si s sebou nic vzít. Druhý den jsem mohl psát a poprosit o nejnütnější věci: oděv, zubní pastu... Napsal jsem adresátům: „Můžete mi, prosím, poslat trochu vína jako lék proti žalu-

KNĚŽSKÁ SVĚCENÍ BÝVALÝCH ANGLIKÁNSKÝCH BISKUPŮ

Dne 15. ledna udělil westminsterský arcibiskup Vincenc Nichols kněžská svěcení Johnu Broadhurstovi, Andrewu Burnhamovi a Keithu Newtonovi, anglikánským biskupům, kteří konvertovali do katolické církve. Současně zřídil Benedikt XVI. pro konvertity zvláštní personální ordinariát pod patronací Panny Marie Walsinghamské a jmenoval prvním ordinářem Keitha Newtona.

Kath-net

Přítomnost a minulost

Modlitba biskupa Františka Xavera Nguen Van Thuana
ve vězení v izolaci 7. října na svátek Panny Marie Růžencové

Milovaný Ježíši, tento večer přemýšlím v této temné a horké cele bez oken, s velkou touhou po domově, o svém životě jako pastýř duší.

Osm let episkopátu v tomto městě, jen dva kilometry od vězení, na stejné ulici, na stejném břehu... slyším vlny Pacifiku a zvony z katedrály. Tehdy jsem celebroidal se zlatou patenou a zlatým kalichem – nyní je Tvoje Krev vylita v poháru mé dlaně. Tehdy jsem táhl světem, abych promlouval na shromážděních, nyní jsem zavřený v těsné cele bez oken. Tehdy jsem Tě navštěvoval ve svatostánku, teď Tě nosím ve dne v noci ve své kapse. Tehdy jsem slavil mši svatou před tisíci věřících, nyní rozdělují přijímání pod moskvičkou v temnu noci. Tehdy jsem kázal exercicie pro kněze, řeholníky i laiky, ...nyní mi káže exercicie svatého Ignáce kněz spoluvězeň trhlina mi ve zdi. Tehdy jsem uděloval slavnostně požehnání Nejsvětější svátostí v katedrále, nyní držím večer v 21 hodin tichou eucharistickou adoraci a zpívám tichým hlasem *Tan-*

tum ergo a Salve Regina a končím krátkou modlitbou: „Pane, teď jsem spokojen, všechno přijímám z Tvé ruky, všechno smutky, všechno utrpení, ani i smrt. Amen.“

Protože jsi se mnou a protože chceš, abych žil s Tebou, jsem šťastný v této cele, kde na vlhkém slamníku rostou houby.

Mnoho jsem ve svém životě hovořil, teď už nepromlouvám. Teď je to na Tobě, abys promlouval ke mně. Naslouchám Ti: Cos mi to zašeptal? Je to sen? Ty nemluvíš ke mně o minulosti ani o přítomnosti. Ty nemluvíš se mnou o mém utrpení ani o mých úzkostech...Ty se mnou hovoříš o svých plánech, o mém poslání. Proto opěvují Tvoje milosrdenství v temnotě, ve své křehkosti, ve svém zničeném bytí.

Přijímám svůj kříž a zasazuje ho svými rukama do svého srdce. Dáš-li mi na vybranou, nic bych neměnil, protože Ty jsi u mne. Nemám už strach, porozuměl jsem, že Tě následuji v Tvém umučení a v Tvém zmrtyvýchvstání.

*Z knihy J'ai suivi Jésus,
Ed. Médiaspaul 1997*

Síla Ježíšovy lásky je nepřekonatelná. Temnota vězení se mění ve světlo, pšeničné zrno klíčí pod zemí i během bouře.

Obětují mši spolu s Pánem. Když rozdávám svaté přijímání, rozdávám sám sebe spolu s Pánem a činím se stravou pro všechny. To znamená, že se dávám zcela do služeb těm druhým. Pokaždé, když jsem slavil mši svatou, měl jsem příležitost mít rozpjaté ruce a dát se s Ježíšem přibít na kříž a pít s ním trpký kalich. Když jsem vyslovoval slova proměnění, zdůrazňoval jsem každý den znovu z celého srdce a z celé duše novou smlouvu, věčnou smlouvu mezi Ježíšem a mnou skrze Krev, která se směšovala s mou krví.

Na kříži zahájil Ježíš revoluci. Vaše revoluce musí vycházet od eucharistického stolu a odtud se šířit. Tak budete moci obnovit lidstvo.

Vrátím se zpět k devíti letům izolace. Sloužil jsem mši svatou denně kolem třetí hodiny, v době, kdy Ježíš trpěl na kříži smrtelná muka. Byl jsem sám, mohl jsem slavit mši latinsky, francouzsky nebo vietnamsky. Měl jsem u sebe vždy sáčky s Nejsvětější svátostí: „Ty ve mně a já v Tobě.“ To byly ty nejintenzivnější mše.

Večer v 21 hodin jsem konal adoraci až do půlnoci. Zpíval jsem *Pange lingua, Lauda Sion, Adoro te devote, Te Deum* a vietnamské písně, a to přes rámus,

dečním bolestem?“ Moji věřící pochopili, a to znamenalo, že mi poslali malou láhev s etiketou: Lék proti žaludečním bolestem. V pevně zavřeném flakónu mi poslali hostie. Policie se mě zeptala: „Vy máte žaludeční potíže?“ „Ano.“ „Zde je pro vás lék.“ Nedokážu říct, jak velká byla moje radost. Každý den jsem se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v dlaní slavil mši svatou.

Člověk se musí přizpůsobit situaci. Na člunu, ve kterém nás vezli na sever, jsem v noci rozdával svaté přijímání zajatcům, kteří byli se mnou. Někdy jsem musel celebroidat, když ostatní konali rozcvičku. V táboře na převýchovu jsme byli rozděleni do skupin po padesáti. Spali jsem na velké společné posteli, každý měl 50 cm místa. Rozdělili jsme se tak, aby kolem mě spalo pět katolíků. Ve 22.30 jsme museli zhasnout světlo a spát. Skrčil jsem se na posteli a sloužil jsem zpaměti mši svatou. Přijímání jsem rozdělával tak, že jsem strčil ruku pod síť proti moskvičkám. Vyráběli jsme si malé sáčky z cigaretových obalů a v těch jsme přechovávali hostie. Měl jsem Ježíše v hostii vždy u sebe v kapse košile.

Jak jsem napsal v knize *Na cestách naděje*: Věř v jedinou sílu: v Eucharistii, Kristovo Tělo a Krev, které ti darují život: *Přišel jsem, aby měli život, a měli ho v hojnosti.* (Jan 10,10) Mana živila židy na cestě do zaslíbené země. Eucharistie nás živila na cestě naděje. (srov. Jan 6,50)

Každý týden byla lekce převýchovy, které se musel účastnit celý tábor. Přestávky jsme využívali k tomu, abychom si ve skupinkách po čtyřech předávali malé balíčky. Oni věděli, že v těch balíčcích je Ježíš, ten, který léčí nemoci duše i těla. V noci konali vězni střídavě adoraci; svou tichou přítomností nám Ježíš v hostii nepopsatelně pomáhal. Mnoho křesťanů se vrátilo k náboženské horlivosti. Obraceli se buddhisté i nekřesťané.

který od 5 hodin ráno do 23.30 vysílal reproduktor. Pociťoval jsem v duši a v srdci neobyčejný pokoj, cítil jsem radost a štěstí, které daruje mír ve společnosti s Ježíšem, Marií a svatým Josefem. Zpíval jsem *Salve Regina, Salve, Mater, Alma Redemptoris Mater a Regina coeli* ve společenství s celou církví. Přes nadávky a urážky proti církvi jsem zpíval *Tu es Petrus, Oremus pro Pontífice nostro, Christus vincit*; Ježíš nasytil lidi, kteří ho následovali na poušť, a tak je Eucharistie i nadále pokrmem věčného života.

V Eucharistii zvěstujeme Ježíšovu smrt a zmrtyvýchvstání. Jsou okamžiky nevýslovného smutku; co máme dělat? Rozjímat o ukřižovaném a opuštěném Ježíši na kříži. V očích lidí byl Ježíšův život neúspěchem, byl k ničemu, byl to zmařený život, ale v Božích očích vykonal Ježíš na kříži ten nejdůležitější čin, protože prolil krev, aby zachránil lidstvo. Jak velice byl Ježíš spojen s Bohem, když na kříži nemohl kázat ani uzdravovat nemocné, navštěvovat lidi nebo konat zázraky, nýbrž pňel absolutně bez pohybu!

Ježíš je můj první obraz dokonalé lásky k Otci a k duším. Ježíš dal všechno: *Miloval je až do krajnosti* (Jan 13,1), až k *dokonáno jest* (Jan 19,30). A Otec tak miloval svět, že *dal svého jediného Syna* (Jan 3,6). Musíme se zcela darovat jako chléb a být stráveni *za život světa* (Jan 6,51). Rozmnožení chleba je hlásání, je to znamení Eucharistie, kterou Ježíš brzy nato ustanovil.

Mladí přátelé, poslouchajte Svátého otce: „Ježíš je v Eucharistii uprostřed nás..., povzbuzuje učedníky na cestě do Emauz, uprostřed nejistot a trmácení každodenního života... Volejte Ježíše, aby byl vždy u vás na cestách do různých Emauz naší doby. On je vaše síla, váš vztažný bod. On je vaše věčná naděje.“

*Z Maria heute 12/2010
přeložil-lš*

Nauka církve, hradba proti zmatkům

O ideologii, matení pojmů a ztrátě zdravého rozumu

„Chraň nás před hříchem a každým zmatkem,“ modlí se kněz ve mši po modlitbě Otče náš. Že mají být křesťané uchráněni od hříchu, je každému jasné, ale co jsou to zmatky, o kterých je zde řeč? Proč jsou jmenovány jedním dechem s hříchem? Souvisí zmatek s hříchem, a pokud ano, jak? Je zmatek totéž co omyl, a jestli ne, kdy tomu tak je?

Tak tedy po pořádku: „Dábel“ je výraz, který má svůj původ v řeckém slově „diabolos“, tj. ten, „kdo uvádí ve zmatek“. Jestliže je podstatnou vlastností ďábla působit zmatek, pak ihned pochopíme, proč Pán říká o ďáblu, že je „lhář a otec lži“ (Jan 8,44). Jeho zmatky nás mají přivést ke hříchu.

Podle této první orientace je jasné, že „zmatek“ je něco jiného než zmýlená či omyl, jakého se dopustí žák v početní úloze. „Zmatek“, proti kterému se obrací modlitba církve, je spíše pokřivený obraz Boha, člověka a světa, překroucení systému hodnot. Zmatky začínají tím, když se lidé vyhýbají Bohu, když nedbají jeden na druhého, když nerozumí stvoření. Zmatek je změna dobrého a zlého, kdy zlo se nazývá dobrem a dobro zlem.

Jak rozeznáme zmatek od omylu? Musíme si uvědomit, že hranice mezi omylem a zmatkem je plynulá, každý zmatek je také omyl a každý omyl tíhne ke zmatku. Rozdíl spočívá v tom: omylu se dopouští věcně myslící rozumný člověk. Zmatek naopak vzniká směřováním omylu a obcházením rozumu, je to odmítání zdravého rozumu! Proto je zmatek těžko pochopitelný podobně jako předsudek a je imunní proti rozumným argumentům. Je to něco podobného jako stav podnapilosti. S rozumem zde nic nepořídíš. Tak tomu bylo v době nacismu a ko-

munismu: rozšířil se všeobecný stav opojení. A papež Benedikt říká: „Kdo nutí děti, aby věřily ve zmatky, činí je náchylnými k manipulaci.“

Někdo namítne: To přece nikdo nedělá. A přece: Když chce někdo dětem namluvit, že si každý může vybrat, zda chce být chlapec nebo dívka, vyvolává zmatky a dopouští se zneužití, za které má být každý potrestán jako za každé jiné zneužívání. Totéž platí o „politicky korektní“ a závazné předčasné sexualizaci dětí. Obzvláště nebezpečné jsou ty zmatky, kterým se podařilo stát se součástí politické ideologie.

A dále: některé zmatky se zahnízdily ve školních budovách a ve vědě jako parazit na hospodářské rostlině. Například je to víra v jakousi magickou náhodu,

která stačí na vysvětlení celého fantastického světa rostlin a zvířat, víra, kterou není možno podepřít ani jednou zkušeností, ani jedním pokusem, a která proto vůbec nemá nárok nazývat se vědou, protože absolutně neodpovídá zásadám vědecky kritického rozumu.

Jiným příkladem „zmatku“ je rasismus a s ním spojená víra ve vyšší hodnotu vlastní rasy, stejně jako marxistická víra v tzv. beztřídní společnost, k jejímuž vybudování se používá teror a násilí.

A dnes? Žijeme v době zdravého rozumu, nebo v době zmatků? Člověk se nyní pokouší změnit skutečnost nejen pomocí techniky, ale také zaváděním nových výrazů a pojmů. Jako by moc, kterou má člověk nad hmotou, mohl využívat a roz-

Biskup Andreas Laun

šiřovat libovolným způsobem tím, že dává slovům nový smysl a okrádá věci o jejich vlastní označení. Je to něco podobného, jako by chudá země věřila, že si přes noc vytiskne peníze a všechno se od základu změní. Stane se z měsíce slunce, když měsíc nazveme sluncem, abychom ho nediskriminovali? Stane se z hlupáka vynikající muž, když mu přisoudíme akademický titul? Kdo by se dal operovat od někoho, kdo má jen čestný titul doktor medicíny?

Aktuální příklad takového zmatku je spor vedený proti rodině. Jelikož v ideologických požadavcích z dob marxismu stále platí dogma, že rodinu je třeba rozbít, šíří se zmatené tvrzení, že existuje také „jiné pojetí“ rodiny. Tak mi řekla jedna politička: „Pro mě je rodina všude tam, kde lidé spolu převezmou odpovědnost!“

Rozpor se zdravým rozumem je na tomto zmatku obzvláště názorný. Za prvé: Slova „pro mě“ použitá jako úvod k vyjádření věcného obsahu jsou sama o sobě nesmysl, protože věcný obsah existence nebo neexistence nezávisí na subjektivním pocitu mluvčího. Někdo může říct: Pro mě deset stupňů pod nulou není žádná zima, protože je otužilejší než jini. Ale nikdo nemůže říct: Pro mě je dnes 10° pod nulou, protože každé dítě ví, že teplota je taková, jakou ukazuje teploměr, a ten je pro všechny stejný.

Tedy zpět k pojmu rodiny: Jestliže by situace odpovědnos-

Píseň na staré téma

Osm poslanců CDU poslalo německým biskupům žádost, aby vyjednali v Římě pro Německo zrušení kněžského celibátu. Jak uvádí Armin Schwibach, jsou to velmi staré teze. Tato debata o celibátu vychází z osvícenské mentality, které je celibát trnem v oku už více než 200 let. Již v roce 1828 vznikl v Bádensku-Württembersku anticelibátní spolek, který vyzýval k odstranění „nenáviděného ustanovení“. Spojilo se v něm 156 kněží a 50 seminaristů. Věřící je však ignorovali a napsali králi ve Württembersku, že zůstanou raději bez kněze, než aby měli ženatého faráře. Proticelibátní propaganda šla ruku v ruce s požadavky na „demokratizaci církve“. Je to typická teorie „německého katolicismu“. Spolčili se tu katolíci a protestanti, kteří už dávno

opustili jádro své víry, celibátem unavení kněží a protestantští pastoři, kteří nahrazovali nauku pedagogikou a sociálními teoriemi. Dogmata měla být nahrazena novými vědeckými poznatky sluchitelnými s „osvíceným katolickým rozumem“. O tom, zda Boží Syn skutečně zemřel za spásu lidí a vstal z mrtvých, měla rozhodnout libovolně osobní víra. Osvíceni odmítali papeže a svátosti podle jejich katolického vymezení a požadovali „německou liturgii“, která oběť našeho Pána nahrazuje „večeří, při které se konzumuje chléb a víno“. Tyto staré myšlenky nacházejí v pokoncilní nejistotě a nekázni znovu živnou půdu a vzaly si na pomoc „diktaturu relativismu“. Je to stará tendence spojená se snahou postavit papeže, biskupy a věřící proti sobě.

Podle kath-net

ti za jiné odpovídala pojmu rodiny, musela by se skutečnost věznic, školy nebo nemocnice nazývat „rodina“, stejně jako velkoměsto, ve kterém má starosta a jeho radní „odpovědnost“ za obyvatele města, by byla „rodina“, i když je jich milion.

Záměr je jasný: Tím, že se zamlíží to, co je podstatou rodiny, tak jak ji lidstvo od počátku své existence chápe, směřuje se k jedinému cíli: k odbourání rodiny a k vytvoření bezrodinné společnosti jako velkého množství jednotlivých lidí.

Dějiny nás poučují: Malé zmatky působí malé zlo, velké zmatky přinášejí velké nebezpečí. Popření zdravého rozumu je pro lidstvo katastrofou, i když tato katastrofa ještě bezprostředně nenastává, ale opravdu k ní směřujeme.

A z toho vyplývá naléhavá otázka: Co nás chrání před zmatky, co nám pomáhá být imunní proti nim, jaké možnosti máme, abychom tyto zmatky včas prohlédli a osvobodili se od nich? Odpověď je jednoduchá: První je imperativ svědomí, který, jak říká filosof Josef Seifert, zní: „Hledej pravdu!“ Je možno také říct: Miluj pravdu a drž se jí celou silou své duše a zůstaň jí věrný!

Dělej to, co ti říká svědomí, sebekriticky, pokorně, s ochotou dále se učit a být připraven i k oběti pro pravdu. Při hledání pravdy se jedná o určitý druh čistoty rozumu, který se vyhýbá každému pokušení lži, přizpůsobení tomu, „co se říká“, každé ideji, která jen lichoť mému já. Jestliže zmatek vzniká ztrátou zdravého rozumu, je třeba se k zdravému

rozumu opět vrátit. Tak jako dehydrataci na poušti můžeme zahnat jen tím, že se napijeme vody, mnoho mnoho vody!

Víra stojí na přirozené ctnosti lásky k pravdě. Ta může přirozenému rozumu pomáhat neslýchaným způsobem tam, kde by odkázán na své vlastní síly mohl ztroskotat. Neboť víra odkazuje na „zdravou nauku církve“, kterou duch času tak rád pohrdá (srov. 2 Tim 4,3)! Ta chrání a imunizuje lépe než všechno ostatní proti „bájím“ každé doby, jak nazývají ony zmatky apoštolové Pavel i Petr (1 Tim 4,7; Tit 4,4; 2 Petr 1,16).

Je sice pravda, že v době totalit podlehli zmatkům nejen nevzdělání, ale i někteří katolíci. Ale přesto zůstává pravdou: každý člověk, který se důsledně drží rozumu a církve, zůstává imunní. Tak zůstávají imunní ti, kteří se utíkají k „Petrově skále“ a z ní se dívají na ideologie a zmatky dnešní doby. Ten, kdo se chytil do pavoučí sítě ideologických zmatků, ten se z těchto vláken vlastními silami nevymotá.

Dobře nám radí obraz svatého Pavla: „Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zle, a všechno překonat a obstát. Stůjte tedy pevně opásání kolem beder životem podle pravdy, oblečení do pancíře spravedlnosti, obutí odhodlaností, kterou dává evangelium pokoje. Vždy se chraňte vírou jako štítem. Tak budete moci uhasit všechny ohnivé střely zlého ducha. Vezměte také přílbu spásy a meč Duha, tj. slovo Boží!“

*VISION 2000 - 1/2011
Překlad -ls-*

ZDRŽENLIVOST PŘED MANŽELSTVÍM SE VYPLÁČÍ

Sexuální zdrženlivost před uzavřením sňatku pomáhá k lepším vzájemným vztahům a k lepšímu komunikačnímu procesu mezi manželi. Analýza odpovědí v průzkumu ukazuje, že zdrženlivé páry jsou o 22 % stabilnější a spokojenější ve vzájemných vztazích, o 15 % více si váží kvality sexuálních vztahů. Ve srovnání s páry, které začaly pohlavní styk velmi brzy, jsou tyto hodnoty ještě vyšší. Tyto výsledky publikoval „Journal of Family Psychology“ Americké psychologické společnosti. *Kath-net*

Svatý Josef, vzor čistoty věčného Otce

Svatý Josef byl pro svou Pannu vzorem věčného Otce. Jelikož byl určen k tomu, aby chránil svatou Pannu, nejsvětější a nejvzácnější ze všech tvorů, a Vykupitele lidstva a byl jim stále ku pomoci, není možno vyjádřit úctu, jakou k němu chovala.

Když Bůh Otec vyvolil tohoto světce, aby nám ho dal za příklad své dokonalosti, když mu dal poznat svou skrytou věčnou moudrost, když si ho vyvolil, aby ho učinil obra-

zem své svatosti, jaké představíme musíme mít o svatém Josefu? Bůh v něm v plnosti projevil svého otcovského ducha, svou moudrost, svou lásku, své milosrdenství. Daroval mu podstatu své veškeré krásy. A jelikož je Bůh ve své Osobě neviditelný, ve svém bytí a ve svých činech nepochopitelný, dal nám svatého Josefa, aby nám na něm ukázal to, co je pro nás skryté a neviditelné.

M. Olier, Vie intérieure de la Très-Sainte Vierge

V USA pro život

Den 22. ledna 1973 vynesl Nejvyšší soud v USA rozsudek, který otevřel cestu k legalizaci potratů ve Spojených státech. Tradiční pochod odpůrců potratů se koná 22. ledna ve Washingtonu. Letošního pochodu se účastnilo 250 000 lidí z celých USA. Pochod jde kolem Kapitolu a směřuje k Nejvyššímu soudu. Účastníci mohli pak hovořit se svými poslanci v kongresu o problémech ochrany života. Pochod začal v National Mall shromážděním a projevy. Manifestanti požadují ochranu lidského života od početí do přirozené smrti, zákaz financování potratů organizacemi a státem a ukončení propotratové politiky prezidenta Obamy. Hlavní hnací silou pochodu je katolická církev. V průvodu však byly také další organizace: „Anglikáni pro život“, „Pravoslavní křesťané pro život“. Argumentace se opírá o přirozené právo, Bibli a prohlášení nezávislosti USA, kde se říká, že každého člověka vybavil Stvořitel nezadatelnými právy. Ještě před právem na svobodu hovoří prohlášení o právu na život.

Odhaduje se, že 70 % účastníků byli mladí lidé pod 21 let, což říká hodně o budoucnosti ochrany života v USA. V průvodu bylo mnoho skupin mládeže, žáci katolických škol, studenti katolických univerzit a velký počet kněží a řeholníků. Na rozdíl od Evropy účastnila se pochodu i řada biskupů se svými kněžími a seminaristy. Průvod byl pestrou směsicí transparentů, reproduktorů, růženců a zpěvů.

Zvláště nápadná byla skupina mužů a žen, kteří dříve utratili své dítě. Nesli transparenty jako „Lituji svého potratu“, „Je mi líto ztraceného otcovství“. Jiné transparenty označovaly identitu skupiny. V průvodu bylo mnoho vlajek USA, Vatikánu, diecézí nebo sdružení. Eric Cantor, republikánský člen sněmovny reprezentantů, řekl ve svém projevu, že ničivá záplava potratů překročila svůj vrchol. V nově zvolené sněmovně budou republikáni jako bod č. 1 prosazovat zákaz financování potratů z veřejných prostředků.

Za 38 let od povolení potratů stalo se jejich obětí 53 milionů dětí.

Podle kath-net

„Nemohu dát dva rubly, místo abych dal všechno“ (hrabě Grigorij Šuvalov)

Robert Ugo Benson říká: „Jsou tisíce cest, které vedou do města. Jednoho vede zvuk varhan, druhého vůně kadidla, třetí jde s Bibli v ruce; jeden je historik, druhý mystik, třetí filantrop; jeden je hříšník a oplakává hříchy, druhý je prostý člověk a hledá osvětlení, třetí je světec a hledá spojení s Bohem; jednoho vede za ruku matka, jiný se připojí k přátelům, aby následoval Krista. A tak jdou tisíce a každý po své vlastní cestě, každý tažen silou, která zůstává skrytá, ale všichni končí tak, že se setkají u brány, o které mluví Apokalypsa, kterou všichni musí projít a která sama se stala pokladem.“

Jestliže každá duchovní cesta od svatého Augustina až ke kardinálu Newmanovi je vždy dramatem, které se odehrává uvnitř svědomí, málo obrácení je tak bolestných jako ono ruského hraběte Grigorije Šuvalova, který se stal augustiniánem barnabitou. Narodil se v pravoslavné církvi, ale vyrůstal v lhotejném prostředí a prošel, možno říci, všemi cestami, než dosáhl jasněho světla pravdy. Jeho morální linie, jeho upřímná duše je naturaliter christiana (přirozeně křesťanská); je ducha živého a pronikavého, citlivého a zapáleného pro všechno čisté a vznešené, je plný neklidu, který ho trápí při hledání štěstí; je to především škola bolesti a kult přátelství, které ho vytrvale doprovázejí a otevírají jeho srdce cestě milosti k víře a k vysněnému pokoji.

Šuvalov patřil k aristokratické rodině s velkými zásluhami o vlast, umění a kulturu. Jeho strýc, generál armády, měl za úkol vyprovodit Napoleona do vyhnanství na ostrov Elbu. Jiný z jeho předků založil moskevskou univerzitu.

Narodil se v Petrohradě 25. října 1804 a jako mladíček studoval u jezuitů. Když mu zemřel otec, umístili ho na radu samotného cara do protestantské koleje v Bernu ve Švýcarsku. Studoval tam literaturu, poezii a věnoval se také sportu. Pak přesídlil do Pisy, kde si osvojil italštinu tak dokonale, že s ní zacházel s udivující vybraností. Probuzení mladistvého kritického ducha ho zavedlo do krátkého sentimentálního dobrodružství a ponořilo ho do filosofického nihilismu, kterým ho nakazila jedna báseň Fridricha Schillera, která ho dlouhý čas provázela.

V 18 letech je z něho bujarý mladík plný sebevědomí a car ho

jmenuje kapitánem husarů. Vrací se do vlasti a na carském dvoře poznává svou budoucí ženu. Sofie Soltiková je něžná a noblesní: hluboce věřící žena, která umírá v rozkvětu mládí po letech utrpení jako pravoslavná, ale v „v srdci a v duši katolička“. Zanechala mu dvě děti: Petra a Helenu.

Sofiina smrt přiměla Šuvalova studovat náboženství. Při četbě Bible ho uchvátil Janův text, který přináší Ježíšovu modlitbu a závěť: *ut unum sint* - aby byli jedno. Ve svých pamětech napsal: „Zdálo se mi rozhodně, že tento úryvek Janova evangelia by mě měl obrátit (...) Poprvé jsem pochopil, že pravda je jen »jed-

Hrabě Grigorij Šuvalov

na«, proto nemůže být více než »jedna« víra, »jedna« nauka, a jeli křesťanství pravda, nemůže být více než »jedna« církev.“

Nejdříve se orientoval na řekou církev a vedl rozhovory s jedním pravoslavným knězem. Ten veden správnou intuicí připouštěl jako „nejlepší“ církev římskou a říkal: „Jsou to dvě sestry, proč nežít v pokoji jedna vedle druhé?“ Šuvalov měl také sympatie k protestantismu, ale záhy toho zanechal.

Jednoho dne se začal do *Vyznání* svatého Augustina. To byl pro něho objev! „Četl jsem ho ustavičně, opisoval jsem si celé stránky, dělal jsem si dlouhé výtahy. Jeho filosofie mě naplňovala dobrými tužbami a láskou. S jakým nadšením jsem nacházel u tohoto velkého člověka city a myšlenky, které dosud dřímaly v mé duši, a tato četba je probouzela.“

Byl to klasický zásah blesku, který mu otevíral nové horizonty: zamiloval si tohoto světce jednou provždy: „Nacházel jsem v něm svá bláznovství, své bolesti i svou naději. Toužil jsem, žádal jsem si, záviděl jsem mu jeho lásku, jeho horlivost a jeho víru.“ Tuto prozřetelnostní knihu mu věnoval jezuita Minini. Jednou večer, když vyslechl kázání vzdělaného řeholníka, zašel za ním, aby mu řekl s důvěrnou odevzdaností: „Chci se stát opravdovým křesťanem, ale nepředstavujte si, otče, že se chci stát katolíkem.“ „Především je třeba vstoupit do domu,“ odpověděl kněz, „a pak si vybrat pokoj.“ Četl dychtivě jiná apologetická díla. Zvláště si zamiloval stěžejní díla církevních Otců

Kaple Panny Marie v Melchtalu

Jednu míli od poustevny svatého Mikuláše z Flüe v Ranfské rokli byla v roce 1620 postavena mariánská kaple. Zde žil zbožný kaplan jménem Traxler. Pocházel ze Stansu. Z Melchtalu chodíval často do Ranftu a navštěvoval svého přítele, kaplana ve Flüe. Jednoho dne při této své návštěvě uviděl v okně jeho domu rozkošnou ženskou tvář neznámé osoby. Když při další návštěvě viděl v okně stejný obraz, zeptal se spolubratra na jméno osoby, která bydlí v této světnici.

„Ten prostor je neobývaný a uzavřený,“ odpověděl kaplan z Flüe. „Nachází se tam však socha Panny Marie. Kostelník ji nejdříve postavil na chodbu. Ale v noci jsme tam viděli zvláštní jasné světlo. Proto jsme sochu dali do přípravného prostoru.“

„Ale to, co mi vyprávíte, to hraničí se zázrakem.“ „Jistě, ale

co je ještě zvláštnější, slyšíme z tohoto zavřeného pokoje někdy zaznívat pláč a vzdechy.“

„Milý spolubratře, to, co mi říkáte, vzbudilo ve mně velkou touhu tuto sochu spatřit.“

„Rád vám ji ukážu. Pojd'te!“

Při pohledu na doborotivou tvář sochy se kaplan Traxler nezdržel výkřiku úžasu: „Ale to je přesně ta tvář, kterou jsem viděl v okně pokoje. Prosím vás, věnujte mi tu sochu!“

Byla mu darována a slavnostně převezena z Flüe do Melchtalu. Zpráva o této neobyčejné události se záhy velmi roznesla a přilákala do Melchtalu mnoho lidí. Četné votivní obrazy dokládají, že prosby poutníků v této kapli nestoupají k jejímu trůnu na nebesích marně.

*Mgr. G. F. Chèvre
Die wichtigsten Marienheiligtümer in der katholischen Schweiz, 1898*

Růženec ochromil vraha

prvních čtyř staletí, k nimž choval neobyčejnou úctu. Pamětliv slov Tomáše Kempenského bral knihy do rukou, „jako spravedlivý Simeon bral do své náruče Jezulátko, aby je pochoval a políbil“. Od četby přešel spontánně k modlitbě. Modlil se z hloubi srdce, prosil o „víru a sílu“ a současně začal pocívat touhu přikleknout ke zpovědnici. V některých chvílích si představoval sebe v obřadu u oltáře, v katolickém kostele, v úkonech slavení mše. Byla to předtucha? Prozřetelnost na něho čekala v Paříži, aby mu ukázala bezpečný přístav, kde má zakotvit po bloudění a krizi. Každý večer chodil k Notre Dame naslouchat postnímu kázání jezuity de Ravignana, který se stal hlavním nástrojem milosti, otcem, vůdcem, důvěrníkem tohoto hledače pravdy.

Bylo to ráno o Svatém týdnu 1842 pod klenbou pařížské katedrály, kde se setkaly dvě velké duše a do hloubky pochopily jedna druhou. Povzbuzen svými přáteli stejné národnosti, jako byla madam Sevčinová, kníže Galicin a kníže Gagarin, konvertité, a posílen významnými osobnostmi jako Bautin a Dupanloup, korunoval Šuvalov svou pozvolnou, ale bezpečnou konverzi ke katolické církvi. Opat Pététot v oratoriu mu otevřel náruč, poučil ho a vyslechl jeho životní zpověď. Takto připraven byl 6. ledna 1843 přijat do katolické církve.

Přitahovala ho mládež, apoštolát lásky a díla milosrdenství, svatá přátelství: tři pole, na kterých mohl nejlépe uplatnit svou duchovní a citovou energii. „Ošetřoval nemocné jako milosrdná sestra!“ Siroťci a chudí v něm nacházeli „pana Jiřího“, něžného otce. Významné osobnosti v něm měly moudrého rádce. Byl to laický apoštol s velkou prestiží, jménem, kulturou a dobrotou.

V osudovém období 1848 byl Šuvalov v Římě, kde se účastnil schůzek osvobozeneckých kroužků. Žízeň po svobodě a láska k vlasti ho nenechaly chladným. Prostřednictvím mladého

V roce 1978 došlo k tragické události ve studentském domově v Tallahassee na Floridě. Pověstný vrah Ted Bundy v něm chladnokrevně postřílel jeho obyvateľky. Když byl pak dopaden a odsouzen k trestu smrti, zvolil si jako duchovního průvodce před popravou pozdějšího biskupa Williama Kerra. Williama Kerra ještě jako faráře povolala jednou náhle policie uprostřed noci, aby se dostavil k umírajícím studentkám, které vrah postřílel. Našel je mrtvé nebo polomrtvé na podlaze ve svých pokojích s výjimkou jedné, která všechno přežila bez pohromy. Když udělal poslední pomazání umírajícím, žádal ho policista, aby se od té, která přežila, dověděl, jak k tomu došlo. Studentka byla ochotná hovořit o tom pouze s knězem.

vlastence Emila Dandoly, kterého náhodou poznal ve vlaku, navázal kontakt s paterem Piantonim, ředitelem koleje Longone u milánských barnabitů: byla to známost, která se stala rozhodující pro jeho budoucnost.

V létě 1855 se rozhodl, že se usadí na břehu jezera Como, a snil o malém křesťanském Tusculu, ale lombardská metropole ho neodolatelně přitahovala. Jednou ráno byl na mši a svěřil se do rukou patera Piantoniho v kapli koleje Longone, kterou před několika lety prošli Alessandro Manzoni, Federico Confalonieri, Tullio Dandolo a jiné postavy italského risorgimenta.

8. září 1856 potkal Šuvalov sedmnáctiletého mladíka, který se chystal vstoupit k barnabitům: byl to Cesare Tondini, který se měl stát jeho spolubratrem a dědicem jeho ideálů a jeho ducha. V okamžiku, kdy spolu hovořili, měl osvětlení: „Dnes večer chci i já být barnabitou.“ Po mši svaté se odebral za P. Piantonim. „Chcete mě do vašeho řádu?“ „Ne, je příliš brzy!“ zněla ledová odpověď. Žádal ho, aby

vyprávěla P. Kerrovi, že předtím, než odešla na univerzitu, musela slíbit své matce, že se bude každý den, dříve než půjde spát, modlit růženec, aby ji Panna Maria chránila. Měla se modlit růženec, i kdyby přitom měla usnout. To se přesně stalo onoho dne. Když Ted vtrhl do jejího pokoje, aby ji zabil, držela ještě růženec pevně v rukou.

Vrah později přiznal P. Kerrovi, že když otevřel dveře, nebyl schopen udělat dále ani krok. Musel upustit zbraň a dát se na útěk. Tak mocná byla síla ochranného pláště Panny Marie. A tak velká byla moudrost matky, když s růžencem dala dceři do rukou tak silnou zbraň, která jí zachránila život.

*Pramen: www.bettinelli.com
Z Maria heute 476/2011
přeložil -lš-*

se směl zúčastnit u nich duchovních cvičení. I zde byl odmítnut. Pater Piantoni mu radil, aby šel ke světskému kléru. Hledal posilu v Turíně a v Chambéry. Konečně 1. ledna 1857 byl přijat do noviciátu barnabitů v Monze. Našel tam prostředí nejvyšší spirituality. Napsal P. Ravignanovi: „Cítím se být v ráji. Moji otcové jsou jako světci, novici jako andělé.“ Byl mezi nimi Tondini. V den řeholní oblázky změnil své křestní jméno Jiří na Augustin Maria. Jako zralý člověk s mnoha zkušenostmi se stal maličkým, pokorným v zachovávaní mnišské řehole, poslušnosti, chudoby a bratrské lásky, v radosti a vnitřním pokoji. V tomto prostředí horlivé zbožnosti dozrála v jeho duši idea křížového tažení modliteb k Panně Marii Neposkvrněné za návrat Ruska ke křesťanské jednotě. Byl to právě Tondini, který pracoval na převedení do reality tohoto ideálu, který vysnil ruský šlechtic. S nadšením složil 2. března 1857 řeholní sliby, po několika dnech přijal nižší kněžská svěcení a odebral se do Říma na studium teologie.

Ve studentátě barnabitů ho přijali s velkou láskou jak otcové barnabitě, tak mladí bratři. Přijal ho na audienci Pius IX., který s ním mluvil o Rusku s takovými akcenty víry, že to v něm zanechalo ohromení a dojetí; papež poželhal jeho plánům a doporučil mu, aby třikrát denně obětoval svůj život Ukřižovanému. Na Bílou sobotu přijal v Lateránské bazilice podjáhenská svěcení spolu s 250 dalšími svěcenci. Když se vrátil do Milána, udělil mu 19. září Mons. Ramazzotti, budoucí benátský patriarcha, kněžské svěcení. Je nemožné popsat pocity, jaké zavládly v jeho srdci, z něhož vytryskla úžasná slova o kněžské důstojnosti. První mši svatou sloužil za asistence otce Piantoniho a ministroval Tondini.

Byl poslán do Paříže, na pole svého apoštolátu a své oběti: neúnavně se obětoval a přivedl zpět mnoho duší, které se velmi vzdálily od Boha. Krátce před smrtí ukončil svoji obdivuhodnou autobiografii *Moje obrácení a moje povolání* (Paříž 1859), která byla přeložena do italštiny, němčiny a angličtiny. Je to jeho duchovní závěť, kterou Montalembert a další autoři hodnotí jako stěžejní apologetické dílo. S prorockou jasnozřivostí napsal současník Gogola a Dostojevského: „Rusové si zachovali mezi poklady víry úctu k Marii, vyzývají ji a věří v její Neposkvrněné početí. (...) Maria bude poutem, které spojí obě církve a udělá ze všech, kteří ji milují, jeden národ bratří pod otcovskou autoritou Zástupce Ježíše Krista.“

Smrt ho zastihla nikoliv neočekávaně uprostřed horlivé činnosti 2. dubna 1859. Jeho rakev byla okamžitě vyzdobena medailami a věnci jako rakev svěťce. Jeho poselství je stejné jako jeho život. Jako Aljoša v Bratřích Karamazových se náš hrdina zřekl svých statků, aby sloužil Bohu: „Nemohu dát dva rubly, místo abych dal všechno.“

*L'Osservatore Romano
15.-16. března 2010*

Fatimské děti (dokončení)

Obraz ztroskotaného člověka

Vidíme, co se kolem nás děje. Téměř denně píše tisk o vraždách mezi manželi. Nejvíce u dvojic mezi 35 a 45 lety. To je v takové míře nové. **Jako muže a ženu ho stvořil**, píše Písmo. Teď se začínají muž a žena z plánu Stvořitele vykrucovat. Mladí vraždí své rodiče a rodiče své nic netušící děti.

Ve Fatimě začal nelitostný boj o obraz člověka. A posly Poselkyně v této záležitosti se staly děti. „Žena z věčnosti“ se představuje nyní nejen jako ztělesnění pravého lidství, ukazuje dětem také opak. Představuje jim ztroskotané lidstvo.

Nad setkáním 13. července leží nesmírné drama. Překračuje to rámeček veškeré lidské režijní schopnosti. Lucie, nejstarší, neměla chuť odebrat se ke skalnímu dubu. Byla z neodbytnosti a naléhání členů rodiny a sousedů unavena. Ale v poslední minutě se podvolila Františkovi a Hyacintě. Ne právě laskavě se ptala Paní v dubu, co po ní vlastně chce. Když Paní odpověděla, aby se modlili za mír, poprosila Lucie o zázrak, aby přesvědčil nevěřící svět. Kupodivu Paní přislíbila něco takového na měsíc říjen.

Pak se však vrátila ke své záležitosti, prosila o modlitbu a oběti za hříšníky. Hříšníkem je zde míněn především nevěřící člověk. Nevěra je popření Boha. Když mezi lidmi chce někdo někoho těžce urazit, řekne mu: Jsi pro mě vzduch! Jinými slovy: Neexistuješ pro mne. To je přesně totéž, co miliony lidí praktikují vůči Bohu. Stále vyzývavěji a stále agresivněji.

Aby jim to učinila srozumitelnějším, ukáže jim drastický obraz. Představí jim tajemným způsobem osud věčně zavržených, věčný život daleko od Boha, což se v křesťanství odedávna

označuje jako „peklo“. V ohnivém moři vidí ponořené temné bytosti, „neznámé“ stvůry, průhledné jako žhavé uhliky.

Byli to neznámí, odporní, nevydaření tvorové. Byla to stvoření s pochybenou bytostí. Ale to je cílem pekla: minout cíl našeho krátkého života a smysl našeho bytí. Minout se s Bohem znamená minout se sám se sebou, zohydat sám sebe. Pro záchranu těchto lidí chce Pán úctu k jejímu Srdci, učinit známým její bytost jako závazný vzor.

Pak jde Matka Páně o krok dále. Oznamuje, že nejen jednotlivec se může minout svým posláním, ale celé národy. Jestliže lidstvo nepřijme nabídku Stvoři-

tele, sklídí plody vlastního přeceňování. Právě řídící první světová válka se schyluje ke konci, ale rýsuje se další, ještě strašnější. Ohlásí ji světelný jev. Lucie později poznala tuto polární zář v noci z 25. na 26. leden 1938. Lidstvo se chýlí k velké akci vlastního sebezpuštění, největšího v dějinách. Nikoliv Bůh je hrozný, nýbrž lidé ve vztahu k sobě samotným. Maria to pojmenovala: masové vraždy, smrt milionů, pronásledování věřících.

Bezvýhradná důvěra v Boha

Při těchto zprávách se v mysli vynořuje tragika některých proroků, kteří marně varovali

Mezinárodní komise pro Medjugorje

Salvatore Perell OSM, sekretář mezinárodní komise pro Medjugorje, řekl, že papež si přeje, aby komise dospěla k definitivnímu rozhodnutí o tomto fenoménu. Skutečnost, že zjevení trvají tak dlouhou dobu, „nebudí žádnou nedůvěru“. Zjevení v Laus ve Francii trvala 54 let a byla církví potvrzena v roce 2008. Práce komise bude však zřejmě také trvat dlouhou dobu. Církev přistupuje k nárokům na zjevení „s maximální opatrností a s pozváním, aby věřící žili raději podle evangelia, než aby následovali zjevení“. Poukázal na to, že církev nikdy nežádá od věřících, aby věřili ve zjevení, i když jsou církevně uznána. Kdo však věří v Kristovo zmrtvýchvstání, může věřit i v mariánské zjevení, při kterém může být Panna Maria na zemi tělesně přítomná. Maria byla vzata do nebe s tělem i duší, jako Kristus porazila smrt a nyní s celou svou bytostí triumfuje v nebi. Může se tedy zjevit i tělesně. „Maria nepřichází sama od sebe, ale jako Boží poselkyně.“ Komise ustavená v roce 2010 zkoumá výpovědi všech šesti vizionářů. Zjevení v Medjugorje nadále trvají. Předsedou komise je kardinál Camillo Ruini.

ŽENA VE SLÁVĚ

Když se mi to stalo, nebyla jsem právě pohroužena do modlitby. Jedla jsem a něco mě vyrušilo. V okamžiku, kdy jsem na to nejméně myslela, upadla jsem do vytržení a spatřila jsem svatou Pannu v její slávě. Žena se může nacházet na takovém trůně a v takové svatozáři? Tento pocit mě naplnil nevýslovnou radostí. Takové slávy může dosáhnout žena! Sama jsem to viděla. Ona povstala a modlila se za lidské pokolení. Její dobrota a její síla dávaly její modlitbě nevýslovné plné moci. Při pohledu na tyto modlitby jsem byla radostí bez sebe.

Z *Knihy vidění bl. Anděly z Foligna*

izraelský národ a jeho vedoucí, aby nehledali záchranu při mezinárodních konfliktech ve spolenectví s pohanskými velmocemi posedlými touhou po moci, nýbrž jen v důvěře v Boha. Vidění pekla, tedy zhroucení životního cíle, a navržená orientace na „neposkvrněného člověka“ mají pedagogický cíl: je to výzva k lidem, aby se ve všech situacích bezvýhradně orientovali k Bohu.

Člověk by se mohl domnívat, že poselstvím tak nesmírného obsahu budou děti přetíženy, i když mají být jen předavatelé. „Není to celé naivní?“ zeptá se někdo. Ale Bůh není naivní. Byl naivní, když se vtělil, aby se vydal lidem, kteří sami sebe označují za „dravé opice“? Tak to vyjádřil francouzský antropolog před několika lety. Boží cesty nejsou naše cesty a Boží myšlení není naše myšlení.

Děti ve Fatimě se staly z vesnických velkými – na pokraji Evropy. Byly negramotné. Rodný dům jim velké předpoklady neposkytl. Ale žily ve velmi křesťansky založené rodině. Nejstarší Lucie byla již u prvního svatého přijímání, i když neměla ještě ani deset let, protože dobře znala katechismus. Bratranec František a Hyacinta se cítili již léta velmi přitahováni ke své sestřenici. Dobré předpoklady pro velké poslání, které na ně čeká. Když jim dříve matka uložila, aby se při pasení ovcí modlily růženec, zdálo se jim to příliš namáhavé a přišly na nápad říkat vždy jen první dvě slova: Otče náš! a Zdravas, Maria! Tím uklidnily své svědomí. Byly to právě děti.

Ale setkání s jiným světem je zcela změnilo. Staly se mystiky, a tím vzorem pro hledající lidstvo. Při vzpomínce na den, kdy je Matka Boží zaplavila božským světlem, řeklo děvče: „Hořeli jsme světlem, které je Bůh, a přece jsme neshořeli! Jaký je Bůh! To by nikdo neřekl... Bolí mě ale, že je tak zarmoucený. Kdybych ho mohla potěšit!“ Po-

těšit Boha v jeho zármutku nad zbloudilým světem, to byla její ustavičná myšlenka. V Indii mi řekl jeden jezuita: „Bůh je také trpící Bůh, na to Západ zapomněl!“

Odpovědnost za svět

Když František poprvé vlezl na dub, aby natrhal žaludy, radila mu malá Hyacinta, aby bral ty, které jsou více hořké. „Tak můžeme obrátit více hříšníků,“ poznamenala. Člověk žasne u tohoto dítěte nad vědomím odpovědnosti za svět, který se řítí do bahna hříčů.

Ale čím více lidí z nejružnějších vrstev přispěchalo, aby děti poznali, tím více se snažily schovávat. „Dělá mi velkou radost, když mohu říct Ježíši, že ho miluji,“ svěří se Hyacinta své sestřenci Lucii. „Když mu to často říkám, zdá se mi, jako bych měla v hrudi oheň, ale ten mě nepálí.“ Několik obyčejných vět, ale ty prozrazují mnoho o vnitřním životě dítěte. Lidé vlastně žasli nad jejími chytrými odpověďmi. Na otázku, odkud má tyto vědomosti, malá odpovídá: „Od Matky Boží.“

Z toho je možno udělat závěr o mladé dívce z Nazareta, v níž se Bůh měl stát člověkem. To nebylo žádné obyčejné dítě, jak se někdy říkalo, kterému anděl položil tu nejzávažnější otázku lidských dějin. Ona nebyla dotčena dědičnou vinou. Ihned věděla, co je ve hře a co všechno na její odpovědi závisí.

Děti z Fatimy nám předávají tiché tušení významu milosti pro rozvoj lidského života. Ve Fatimě objasnila Maria jednu důležitou fázi v dějinách člověka. V její osobě ho Bůh postavil před volbu – jako na počátku Stvořitel – aby se rozhodl pro lidský obraz podle Božího plánu, nebo podle vlastních představ. Mariino rozhodnutí, její bezvýhradné Ano bylo rozhodnutí o životě a smrti nás všech.

*Z Kirche heute 6/2010
přeložil -ls-*

SVATÁ PANNA ORLEÁNSKÁ - pokračování ze str. 2

králem Karlem VII., který ji v Poitiers vystavuje zkoušce před několika univerzitními teology. Jejich posudek je pozitivní: nespátují v ní nic zlého, jen dobrou křesťanku.

22. března 1429 diktuje Jana důležitý dopis anglickému králi a jeho lidem, kteří obléhají město Orleans. (tamt., s. 221–222) Její návrh představuje pravý a spravedlivý mír mezi dvěma křesťanskými národy ve světle jmén Ježíše a Marie, je však odmítnut a Jana musí vstoupit do boje za osvobození města, což se stane 8. května. Jiným vrcholným momentem v její politické činnosti je korunovace krále Karla VII. v Remesi 17. července 1429. Celý rok žije Jana mezi vojáky a plní uprostřed nich pravé evangelizační poslání. Existují četná svědectví o její dobrotivosti, její odvaze a její neobyčejné čistotě. Všichni ji nazývají „Panna“.

Jana trpitelka

Janino utrpení začíná 23. května 1430, kdy padne jako válečný zajatec do rukou svých nepřátel. Do města Rouenu je přivedena 23. prosince. Zde se odehraje dlouhý a dramatický proces odsouzení, který začíná v únoru 1431 a končí 30. května upálením na hranici. Je to velký a slavnostní proces, kterému předsedají dva církevní soudci, biskup Pierre Cauchon a inkvizitor Jean le Maistre, ale ve skutečnosti je celý veden početnou skupinou teologů slavné pařížské univerzity, kteří se účastní procesu jako přísedící. Jsou to příslušníci francouzského kléru, kteří učinili politické rozhodnutí opačné než Jana a a priori si vytvořili negativní úsudek o její osobě a jejím poslání. Tento proces je dojmavou stránkou dějin svatosti a také stránkou osvěcující tajemství církve, která podle II. vatikánského koncilu „je současně svatá a současně potřebuje očis-

Sv. Jana z Arku

tění“ (LG 8). Je to dramatický střet mezi touto světicí a jejími soudci, jimiž je duchovenstvo. Ti ji obviní a soudí, až ji odsoudí jako heretičku a pošlou ji na strašnou smrt na hranici. Na rozdíl od svatých teologů, kteří byli světlem pařížské univerzity, jako svatý Bonaventura, svatý Tomáš Akvinský a blahoslavený Duns Scotus, o kterých jsem hovořil v některých katechezích, tito soudci jsou teologové, kterým schází láska i pokora k tomu, aby dokázali vidět u této mladé dívky Boží působení. Na mysl přicházejí Ježíšova slova, podle kterých jsou Boží tajemství zjevena tomu, kdo má srdce malič-

Sv. Jana z Arku

kých, zatímco zůstávají skryta učeným a moudrým, kteří nemají pokoru (srov. Lk 10,21). A tak jsou Janini soudci zcela neschopní pochopit ji a vidět krásu její duše: dokázali světicí jen odsoudit.

Odvolení Jany k soudu papeže tribunál 24. května zamítl. Ráno 30. května přijímá ve vězení poslední svaté přijímání a ihned je odvedena k popravě na náměstí starého tržiště. Žádá jednoho z kněží, aby držel před hranicí procesní kříž. Tak umírá s pohledem na ukřižovaného Ježíše a pronáší vícekrát silným hlasem jméno Ježíš (PNul, I, s. 457; srov. Kat. kat. církve 435). Asi za 25 let nulitní proces zahájený pod autoritou papeže Kalista III. končí slavnostním výrokem, který prohlašuje odsouzení za neplatné (7. července 1456; PNul, II, s. 604–610). Tento dlouhý proces, který shromáždil výpovědi svědků a soudy mnoha teologů, kteří všichni svědčili pro Janu, vrhá světlo na její nevinost a dokonalou věrnost církvi. Janu z Arku svatořečil Benedikt XV. v roce 1920.

Draží bratři a sestry, jméno Ježíš, které naše světice vzývala do posledního okamžiku svého pozemského života, bylo jako poslední povzdech její duše, jako tlukot jejího srdce, střed celého jejího života. „Tajemství lásky Jany z Arku“, které tak fascinovalo básníka Charlese Péguyho, je tato bezmezná láska k Ježíši, k bližnímu v Ježíši a pro Ježíše. Tato světice pochopila, že Láska objímá celou skutečnost Boha i člověka, nebe i země, církve i světa. Ježíš je v jejím životě vždy na prvním místě podle jejího krásného rčení: „Je třeba nejdříve sloužit našemu Pánu.“ (PCon, I, s. 288; srov. KKC 223) Milovat ho znamená poslouchat jeho vůli. Říká s celou důvěrou a odevzdaností: „Odevzdávám se svému Stvořiteli, miluji ho z celého svého srdce.“ (tamt., s. 337)

Slibem panenství Jana zasvěcují mimořádným způsobem celou svou bytost jediné Lásce, Ježíši: je to „její slib učiněný Pánu, že bude dobře střežit panenství svého těla a duše“ (*tamt.*, s. 149–150). Panenství duše je stav milosti, pro ni nejvyšší a nejvzácnější hodnota jejího života: je to Boží dar, přijatý a chráněný s pokorou a důvěrou. Jeden z nejznámějších svědků prvního procesu si všimá právě toho: „Na dotaz, zda dokáže být v milosti Boží, odpoví: Nejsem-li v ní, kéž mě Bůh do ní uvede; jsem-li, kéž mě v ní ráčí uchovat.“ (*tamt.*, p. 62; srov. KKC 2005)

Naše svěťice prožívá modlitbu ve formě ustavičného dialogu s Pánem, který osvětluje také její dialog se soudci a dává jí pokoj a jistotu: Žádá s důvěrou: „Nej sladší Bože, v úctě k tvému svatému umučení tě žádám, jestliže mě miluješ, zjev mi, jak mám odpovídat těmto lidem církve.“ (*tamt.*, s. 252) Ježíše nazírá Jana jako „Krále nebe a země“. Tak na svůj praporek dala Jana namalovat „našeho Pána, který drží svět“ (*tamt.*, s. 172). Obraz má politické poslání. Osvobození jejího lidu je dílem lidské spravedlnosti, kterou Jana naplňuje v lásce z lásky k Ježíši. Je to nejkrásnější příklad svatosti pro laiky angažované v politickém životě, především v těch nejobtížnějších situacích. Víra je světlo, které vede při každém rozhodování, jak dosvědčí o století později velký anglický světec Tomáš Morus. V Ježíši nazírá Jana také celou skutečnost církve,

„církve triumfující“ – nebes, „církve bojující“ – země. Podle jejich slov „Náš Pán a církev jsou jedno.“ (*tamt.*, s. 166) Tato věta citovaná v Katechismu katolické církve má charakter skutečně hrdinský v kontextu procesu odsouzení, tváří v tvář soudcům, lidem církve, kteří ji pronásledují a odsoudí. V lásce k Ježíši nachází Jana sílu, aby milovala církev až do konce, i v okamžiku odsouzení.

Rád bych připomněl, jak hluboký vliv měla Jana z Arku na jednu mladou svěťici moderní doby: Terezii od Dítěte Ježíše. V životě naprosto odlišném, stráveném v klauzuře, cítila karmelitánka z Lisieux velkou blízkost Jany, neboť obě žily v srdci církve a měly účast na utrpení Krista pro spásu světa. Církev je obě spojila jako patronky Francie, po Panně Marii. Svatá Terezie vyslovila svou touhu zemřít jako Jana se jménem Ježíš na rtech (*Manoscritto B*, 3r) a byla prodchnuta stejně velkou láskou k Ježíši a k bližnímu, prožívanou v zasvěceném panenství.

Drazí bratři a sestry, svým zářícím svěděním nás svatá Jana z Arku zve k vysoké laťce křesťanského života: učinit z modlitby nit, která provází naše dny; mít plnou důvěru a plnit vůli Boží, ať je jakákoliv; žít lásku bez vybíravosti, bez hranic a dosahovat jako ona v lásce ke Kristu hluboké lásky k církvi. Děkuji.

L'Osservatore Romano
27. ledna 2011
Mezitimulky redakce Světla
Překlad -lš-

PROTI „GENOCIDĚ“ NA NOVÉM ZÉLANDU

Ministerstvo zdravotnictví na Novém Zélandu zavedlo masové prenatalní screeningové vyšetřování na Downův syndrom a jiné nemoci. Diagnóza syndromu končí z 90 % potratem dítěte. Občanská iniciativa proti tomu rozhodně vystoupila a argumentuje, že tento státní program podporuje genocidu postižených dětí, která odporuje Konvenci o lidských právech. Lidé se syndromem představují stabilní skupinu lidí, kteří jsou mezi sebou spojeni stejnou fyzickou charakteristikou a jsou platnými členy lidské společnosti. Vyhledávání syndromu u nenarozených představuje nezákonnou diskriminaci.

Kath-net

1400 LET STARÝ KLÁŠTER

V Abu Dhabi ve Sjednocených arabských emirátech byly odkryty zbytky 1400 let starého kláštera. Je to zbytek nejstaršího klášterního objektu v této oblasti. Klášter měl v období kolem roku 600 kolem 30–40 mnichů. Kvůli násilí ze strany islámu byl kolem roku 750 opuštěn. Podle nálezu proniklo křesťanství na Arabském poloostrově dále, než se původně soudilo. Klášter stál na místě staré poutní cesty.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

utrpení, přichází k nim, aby je uchvátil pro svoje ideály a získal je pro svoji cestu. Všechny tyto mystické fenomény se dají shrnout do jedné věty: Připojte se ke mně a spoluvykupujte se mnou! Mons. Thuan nejpłodnější léta svého života strávil ve vězení ve zdánlivě nemohoucnosti a neschopnosti něco podniknout a udělat. Jeho vyznání dokumentuje, jak nelehký byl přerod z „aktivního apoštola“ ve skrytou, ale daleko plodnější roli oběti. Poznal, že Boží Syn to největší dílo vykonal, když jako bezmocný pněl bez možnosti pohybu na dřevě kříže. Naučil se nehledat dílo vykonané pro Boha, ale samotného Boha. Bůh nejlépe ví, co od kohokoliv z nás do svého velkého rozpočtu právě potřebuje.

Podobně je tomu u hraběte Šuvalova. Tento velký ruský vlastenec pochopil, že svou lásku k Rusku projeví nejlépe tím, že se obětuje, aby se Rusko vrátilo do lůna jediné pravé církve, protože poznal, podobně jako blahoslavený Newman, že spása nespočívá v tom, že se smíříme s pluralitou, ale že uznáme, přijmeme a uposlechneme **jedinou pravdu**, která byla před námi a bude i po nás. Proč ho Pán k sobě povolal, sotva začal svůj plodný kněžský apoštolát? Přijal jeho obět za návrat Ruska do jediné církve.

Jak to, že nám papež tak náležavě připomíná povinnost hlásat evangelium? Protože zjišťujeme, kam jsme se vlastně dostali ve své zjednodušené „teologii“ o všeobecné spáse. Bůh zajisté chce, aby všichni lidé byli spa-

seni, ale dal k tomu zcela jasnou cestu, ze které až do konce světa nepomine ani jedna čarčka a ani jedno písmeno. Protože jsme z pohodlnosti a zlenivělosti, chtěli bychom získávat nikoliv lidi pro Boha, ale získat Boha, aby všechny vzal do nebe, byť si k tomu sami vybrali jakoukoliv cestu. Naše láska k nevěřícím nás však nemůže vést k názoru, že je nemáme znepokojoovat. Tím jen živíme jejich falešné uspokojení z falešných bohů. Naším posláním není vytvořit mír za každou cenu. Smíření mezi sebou mohou být i vyslovení Boží nepřátelství. Právě toto nepřátelství je spojuje. Úhlavní Boží nepřítel si prý nepřejí nic jiného než smír a jednotu, dokonce si od toho slibují věčný světový mír. Ale to není mír, který nám Pán zůstavil a o který prosil Otce. Je to smír s jeho Nepřítelem a Lhářem. Nejde tedy o jakoukoliv jednotu, jakoukoliv lásku, ale o takovou lásku, která nás činí podobnými Bohu, o takovou jednotu, která spojuje s Bohem ve shodě s jeho jasně zjevenou vůlí. Bez smíru s Bohem není a nikdy nebude míru na zemi. Apoštolové počínajíc Letnicemi hlásali zcela nekompromisně: „Chcete-li se zachránit, obraťte se!“ I naše povinnost je vyzývat neúnavně k obrácení. Slovy proroka Ezechiela nás Bůh varuje: Jestliže to nebudete dělat, bude vás Pán volat k odpovědnosti za všechny, kteří zahynou, protože jste je nevarovali. Hlásat evangelium znamená hlásat obrácení a pokání slovem i příkladem. Tak zní pravé fatimské poselství.

-lš-

Pouť k Panně Marii v Rosenthalu - Hergiswaldu

Pater Gumpenberg vypráví ve své mariánské sbírce o dvou ženách z Willisau ve Švýcarsku. Ty si slíbily, že spolu vykonají pouť do Eigenthalu k Panně Marii z Hergiswaldu. Nyní čekaly na vhodnou příležitost k vykonání této poutě.

Jedna z nich však mezitím zemřela. Ta druhá zůstala věrná danému slibu a jednoho dne se vydala na pouť. Cestou potkala neznámou osobu, která se nabídla, že ji bude doprovázet. S velkou zbožností vykonaly obě pouť a vracely se společně domů. U domu té první jí řekla neznámá: „Nyní jsem konečně vykonala pouť, kterou bych sama vykonat nemohla.“ Po těchto

slovech zmizela v jasném oblaku. Tu její družka pochopila: společný slib, který kdysi složily, se stal skutečností.

*Mgr. G. F. Chèvre
Die wichtigsten Marienheiligentümer in der katholischen Schweiz, 1898*

Vpostsynodálním listě *Verbum Domini* čteme: „Soukromá zjevení (...) mohou mít určitý prorocký charakter a mohou být platnou pomocí, jak lépe uplatňovat v současné hodině evangelium. Je to nabídnutá pomoc, ale její využití není závazné.“ Jsou to slova dvojnásobná, každý si může vybrat, co chce. V současné době je tomu tak, že mnohem více než s doporučením takové *platné pomoci* setkáváme se s takový-

mi postoji, které od soukromých zjevení odrazují. Pokud však jde o život světců a světic, které nám Svätý otec postupně představuje, bylo zpravidla tím rozhodujícím momentem právě „soukromé zjevení“, které jim ukázalo specifickou cestu svatosti. Je to jistě pro nás velké štěstí, že žádný z těchto mystiků neřekl Pánu: „Tvé rady jsou hezké, ale já je nemusím použít.“ Dnešní doba, která je na „nadpřirozeno“ spíše alergická, je těmto fenoménům tím méně nakloněna, čím více jich ve skutečnosti potřebuje. Apriorní předsudky neboli zaujatost však nepatří mezi dobré rádce. Jak jsme slyšeli v poslední katechezi, mohou dokonce způsobit justiční vraždu.

Odpůrci charismatických darů je rádi staví do jakéhosi protikladu k evangeliu, jako by vyžadovaly rozhodnutí buďto žít podle evangelia, nebo podle zjevení. To je falešné dilema; „zjevení“ je ve skutečnosti konkrétní způsob aplikace evangelia, a to způsob nikoliv toho druhu, jaký si vymyslel mystik, ale specifický způsob, se kterým přichází samo zjevené Slovo, je to vynalézavost Ducha Svatého. Když taková opatrnost hraničí s averzí, může se obrátit sama proti sobě: z obavy, aby neutrpělo újmu následování evangelia a abychom snad nedbali více na „soukromé zjevení“ než na ně, odložíme stranou vlastně to, co po nás žádá samo evangelium.

Do jaké míry si tedy můžeme dovolit nechat zjevení ležet stranou, protože „jich nemusíme po-

užít“? Nepřijmout takovou Boží nabídku samozřejmě neznamená vzpouru proti Bohu, jako je tomu v případě hříchu, ale je to přece jen odmítnutí milosti, kterou Duch Svätý nabízí pro konkrétní cestu. Pokušení nenastoupit takovou nabídnutou cestu může být velké, protože je to vždy cesta nikoliv pohodlnější, ale náročnější. Uposlechnout nebo neuposlechnout „zjevení“ je po-

Na slovíčko

dobné jako uposlechnout nebo neuposlechnout povolání k duchovnímu stavu. Není to hřích, ale je to opuštění připravené cesty milosti. Skutečné důsledky uvidí dotyčný, až jednou stane Bohu tváří v tvář. Přitom takové „odmítnutí“ nemusí mít jen „osobní“ dopad. Nejedním světcem na základě těchto „soukromých zjevení“ vytvořil v církvi veliké dílo a shromáždil velké zástupy těch, kteří rovněž nastoupili tuto nabídnutou zvláštní cestu evangelia. Jak by to vypadalo, kdyby svätý František použil „práva“, že nemusí přijmout výzvu, se kterou se na něho obrátil Pán v kostelíku svätého Damiána, nebo kdyby svätý Jan Bosco nedbal pokynu ze „soukromého zjevení“ a nastoupil nabízené místo dobře placeného soukromého vychovatele?

Tato odpovědnost může mít navíc různé stupně. Názorně to vidíme na fatimském zjevení. Panna Maria ukázala dětem hrozící hrůzy války, hladu a pronásledování církve a Svatého otce a současně dala jasný návod, jak se těmto hrůzám vyhnout. Patřilo k nim všeobecné pokání, modlitba růžence a zsvěcení Ruska, kolébky revoluce, ve spojení se všemi biskupy. Byla to přesně podle slov *Verbum Domini*, od Panny Marie „nabídnutá pomoc“, která však „nebyla využita“, a dostavily se dramatické důsledky: všechna předpovězená hrůza se uskutečnila. Historické zkušenosti nám potvrzují, že potřebujeme mnohem více opatrnosti nikoliv před použi-

tím „zjevení“, ale před jeho nevyužitím.

Svätý Jan od Kříže říká: „Bůh nám zjevil všechno dokonale ve svém Synu. Kdo by se ho chtěl na to dále ptát nebo žádal od něho vidění a zjevení, jednal by nejen zcela nerozumně, ale dokonce by Boha urážel, protože neupírá svůj zrak na Krista, ale hledá něco jiného a nového.“ Ale stejně tak si můžeme položit otázku: Nejedná nerozumně, a dokonce neuráží Boha člověk, když

nedbá na to, co mu sám Bůh nabízí jako svou pomoc? Nechová se, jako by sám rozuměl všemu lépe než On a věděl, co má dělat?

Rok po Fatimě 27. září 1918 řekl Pán Ježíš své služebnici ctihodné Conchitě Armidě: „Řekni papeži, že je to moje vůle, aby celý křesťanský svět vyzýval vroucně Ducha Svatého, vyprošoval pokoj a jeho království v srdcích. **Jen tento Duch může obnovit tvářnost země. On přinese světlo, jednotu a lásku do srdcí.** Svět tone, protože se vzdálil od Ducha Svatého. **Ať se ihned začne vyzývat tento Duch Svätý modlitbami, slzami a pokáním. On přijde, já ho pošlu podruhé na tento svět způsobem tak zjevným ve svých účincích, že to svět udiví a popořene Církev ke svatosti!**“ „Jednoho dne, který není daleko, v centru mé Církve, u Svatého Petra se uskuteční zsvěcení světa Duchu Svatému a **milostí tohoto božského Ducha se vylijí na šťastného papeže, který je vykoná. Je mým přáním, aby celý svět byl zsvěcen božskému Duchu, aby On se vylijí na zemi v nových Letnicích.**“

Tato Boží prosba a nabídka spolehlivě a nezávadně cesty k míru a jednotě ležela přímo ve Vatikáně již v době prvního Assisi, ale dosud zůstává zcela nevyužitá. Podobně je možno mluvit o poselství z církvi schváleného zjevení Panny Marie v Amsterodamu. Co v té věci můžeme udělat? **Modlit se denně naléhavě skrze Marii k Duchu Svatému.**

-Iš-

Pondělí 14. 2. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Collegium orientale 7:00 Kořeny 7:40 Pět roků poté 7:50 Přejeme si ... 8:05 P.S. 8:30 Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie 8:50 Pro vita mundi: Mgr. Josef Szymeczek 9:30 Vít Kašpařík, koncovy, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 10:00 Platinové písničky 10:30 Léta letí k andělům: Mons. Martin Holík 10:50 Noekreace (74. díl) 11:00 První hodina 11:30 Cesty za poznáním: Kalahari [P] 11:45 O Mšálkovi (7) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bolívijská barokní hudba [P] 13:05 Rok na Svatém Hostýně 13:55 Děti z rajskeho ostrova 14:10 Octava dies 14:40 Dík, žes mě zachránil 14:45 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce 15:05 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODwillBOY VI. 17:00 NOEparáda (108) [L] 17:50 Exit 316: Bolest [P] 18:10 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 18:20 Cesty za poznáním: Vodopády jižního Islandu [P] 18:30 O Mšálkovi (8) [P] 18:45 Bulharsko: Život ve skrytosti [P] 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Sviečková manifestácia [P] 20:25 Cesty za poznáním: Kuba [P] 21:15 Na koberečku (99. díl) 21:25 Pustevny [P] 22:00 Noční univerzita: Strachy v našem životě - Charles Whitehead 23:15 Cesty za poznáním: Jehliu 23:25 Octava dies 0:00 Otazníky: Sekty 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 15. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Pocta N. Paganinimu 7:05 Dík, žes mě zachránil 7:10 Rok na Svatém Hostýně 8:00 Pro vita mundi: Mgr. Daniel Kroupa 8:40 Peru - Cesta slibu 9:00 Cesty za poznáním: Jökulsárlón 9:20 Dům sv. Antonína 9:40 Taneční desatero: Blues 9:55 Octava dies

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla.

Také bylo řečeno: ‚Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství.

Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.‘ Ale já vám říkám: Vůbec nepřisáhejte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisáhej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým.

Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.“

10:25 Noční univerzita: Strachy v našem životě - Charles Whitehead 11:45 O Mšálkovi (8) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:40 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 12:50 Křižovatky arcibiskupa Dominika Duky 13:35 Kořeny 14:15 Pět roků poté 14:25 Noemova pošta: únor 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Mexico City [P] 16:50 Zkouška víry [P] 17:05 Léta letí k andělům: Mons. Martin Holík 17:30 Ve jménu Ježíše: Spása v Kristu pro všechny 17:55 Hermie a přítel v nouzi 18:00 Noeland (34) 18:30 O Mšálkovi (9) [P] 18:45 Bétel /CZ/: Festival pod věží 2010 19:10 Noekreace (74) 19:20 Děti z rajskeho ostrova 19:30 Cesty za poznáním: Kalahari 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Jako hořčičné zrnko (1. díl) [P] 20:45 GOODwillBOY VI. 21:35 Zpravodajské Noeviny: 15. 2. 2011 21:55 U Pastýře 22:55 Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si ... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas.

Středa 16. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 7:10 Noekreace 7:20 Pustevny 7:45 Sviečková manifestácia 8:10 Vít Kašpařík, koncovy, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 8:40 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 8:55 Zimbabwe: Z temnoty [P] 9:15 Platinové písničky 9:45 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Kuba [L] 12:55 Bulharsko: Život ve skrytosti 13:40 P.S. 14:05 Hlubinami vesmíru 14:45 Na koberečku (99) 14:55 Taneční desatero: Blues 15:05 První hodina 15:30 Cesty za poznáním: Vodopády jižního Islandu 15:40 Zpravodajské Noeviny 15:55 NOEparáda (108. díl) 16:45 Exit 316: Bolest 17:00 V posteli chit-chat (4) [P] 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 19:00 O Mšálkovi (10) [P] 19:10 Octava dies 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská [P] 20:20 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (1. část) [P] 21:05 Rok dvou papežů 22:10 H2Onews 22:20 Zvířecí instinkty (12) [P] 22:50 Noekreace (74) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce 23:50 H2Onews 0:05 Cesty za poznáním: Lofofen [P] 0:15 Pocta N. Paganinimu 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 17. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Bulharsko: Život ve skrytosti 7:00 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská 7:20 Platinové písničky 7:50 Dík, žes mě zachránil 7:55 Cesty za poznáním: Mexico city 8:20 Večer chval 9:40 Cesty za poznáním: Kalahari 9:55 Noemova pošta: únor 11:25 Přejeme si ... 11:45 O Mšálkovi (10. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pocta N. Paganinimu 12:55 Obec Pobedin 13:05 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 13:20 Děti z rajskeho ostrova 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Cesty za poznáním: Kuba 15:00 Noeland (34) 15:30 Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Salesko [P] 16:40 Ekoauto (14) 16:55 Kořeny 17:35 Poutní místo Starý Bohumín [P] 17:45 Noekreace 18:00 Bétel /CZ/: Festival pod věží 2010 18:25 Sedmihlásky 18:30 O Mšálkovi (11) [P] 18:40 Pro vita mundi: Mgr. Daniel Kroupa 19:20 Exit 316: Bolest 19:40 Zpravodajské Noeviny: 17. 2. 2011 [P] 20:00 U nás 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Oči Malawi [P] 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (108) 23:40 Dům sv. Antonína 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli chit-chat (4) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 18. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (74) 6:30 NOEparáda (108) 7:20 Taneční desatero: Tango 7:30 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce 7:50 Netradičné do Svaté země: 2010 8:45 Cesty za po-

známím: Vodopády jižního Islandu 8:55 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (1. část) 9:40 Ekoauto (14) 10:00 Na koberečku (99) 10:10 Animovat znamená vdechnout život 10:25 Cesty za poznáním: Kuba 11:15 Ve jménu Ježíše: Spása v Kristu pro všechny 11:45 O Mšálkovi (11. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (12. díl) 12:50 Děti z rajskeho ostrova 13:00 Poutní místo Starý Bohumín 13:10 Léta letí k andělům (14. díl): Olga Kopecká-Valeská 13:35 Bolívijská barokní hudba 14:35 Pustevny 15:00 JuniorTV Kopřivnice (12) 15:20 Bulharsko: Život ve skrytosti 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Vít Kašpařík, koncovy, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 16:40 Obec Pobedin 16:50 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 17:35 Vlkolíncec: perla v horách zrozená 17:55 Zimbabwe: Z temnoty 18:15 Cesty za poznáním: Dimmuborgir [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 O Mšálkovi (12. díl) [P] 18:40 V posteli chit-chat (4) 19:35 Taneční desatero: Tango 19:45 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: Senioři - Má vzdělávání seniorů smysl? [L] 21:30 Cesty za poznáním: Vodopády jižního Islandu 21:40 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 22:00 Nedělní čtení: 7. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Na koberečku (99) 22:55 Pro vita mundi: Mgr. Daniel Kroupa 23:35 Salesko 0:05 H2Onews 0:15 Kořeny 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 19. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Salesko 7:05 První hodina 7:30 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská 7:50 Taneční desatero: Blues 8:00 Ve jménu Ježíše: Kdybychom neměli lásku [P] 8:30 Sedmihlásky 8:35 Noeland (34) 9:05 Bétel /CZ/: Festival pod věží 2010 9:35 NOEparáda (108) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (12) 10:45 V posteli chit-chat (4) 11:40 Dík, žes mě zachránil 11:45 Cesty za poznáním: Lofofen 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Mexico City 14:40 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balónů [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi: David Danel [P] 16:50 Cesty za poznáním: Kalahari 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:30 Noekreace 17:40 Oči Malawi 18:05 CHKO Pálava - Děvín [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 O Mšálkovi (12. díl) 18:40 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 19:25 Nedělní čtení 20:00 Cesta k andělům: Mons. František Václav Lobkowicz [P] 20:50 Putování modrou planetou: Austrálie 21:40 Co se do vysílání televize Noe v roce 2010 nevešlo 21:45 Andělka 22:20 Svatební skeč 22:30 10x nej... aneb Jak to všechno bylo 23:20 IDS: Divadlo Hroznová Lhota 0:05 Bolívijská barokní hudba 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 20. 2. 2011: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení 6:45 Poutní místo Starý Bohumín 7:55 Zimbabwe: Z temnoty 8:15 Přejeme si ... 8:30 Pustevny 9:00 U Pastýře 10:05 Prostřelený klobouk na Žhavově 10:20 Evangelium: 7. neděle v mezidobí 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Havířov [L] 11:35 Na koberečku (99) 11:45 Matka Tereza 11:50 Čtete z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Cesta k andělům: Mons. František Václav Lobkowicz 14:35 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (1. část) 15:25 Cesty za poznáním: Mexico City 15:55 Exit 316: Bolest 16:10 Hermie - obyčejná housenka [P] 16:45 Noekreace aneb Vandrování (75. díl) [P] 17:00 Noeland (34) [P] 17:30 Ve jménu Ježíše: Kdybychom neměli lásku 18:00 V posteli chit-chat (4) 19:05 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská 19:25 Divadélko Bubáček (7) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Absolventský koncert Luhačovice 2009 [P] 22:00 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 22:45 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 22:55 Nedělní čtení 23:25 Poutní místo Starý Bohumín 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Zkouška víry 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

PROBLÉM CELIBÁTU

Spor o kněžský celibát rozděluje německou katolickou církev. Návrh osmi německých poslanců, aby Německá biskupská konference prosadila v Římě zvláštní řešení pro německou oblast a umožnila tak svěcení ženatých mužů, vyvolává rozhodné odmítnutí i souhlasné postoje. Na kritiku kardinála Brandmüllera, který poslancek iniciativu ostře odsoudil, reagoval kardinál Lehmann tak, že nevybíravým způsobem napadl svého kardinálského spolubratra. Podobně se zachoval i nový německý provinciál jezuitů. Boj proti celibátu má v Německu dlouhou tradici a má své zastánce i mezi biskupy, kteří nechápou, že pravým důvodem této kampaně není nedostatek kněží, ale je to součást sekularizace. *Kath-net*

KRIZE V ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVI

Anglikánský primas Williams se pokouší upevnit rozpadající se anglikánské světové společenství. Na poradě v Dublinu navrhl vytvoření Anglikánské sociální a rozvojové aliance, která by měla stmelit anglikány i navzdory těžkým názorovým rozdílům. Mnoho biskupů se však vrcholné porady nezúčastnilo. Problém nové aliance je v tom, že ji financuje především episkopální církev v USA, odkud vycházejí také modernistické tendence, které narážejí na odpor hlavně v Africe. *(rv)*

Srdečně zveme na **exercicie charismatického kněze P. Denise O'Sullivanova z Irska**. Zahájení exercicií 3. 3. v 18 hod. mší sv., program až do neděle 6. 3. do 12.00 hod. Mimořádná příležitost – poprvé v ČR! Registrační poplatek 200 Kč, ubytování a plná penze na osobu a den 295 Kč. Info a přihlášky na: WAF ČR – Českomoravská Fatima Koclířov, tel.: 461 543 164; 731 646 800, e-mail: recepc@cm-fatima.cz, WEB: www.cm-fatima.cz.

ÍRÁN

Jeden iránský intelektuál spatřuje ve své vlasti rostoucí zájem o křesťanství. Ačkoliv za odpad od islámu hrozí trest smrti, mnoho Íránců křesťanské náboženství přitahuje, píše Amir Hasan Cheheltan ve Frankfurter Allgemeine Zeitung. Domácí církve mají konjunkturu. Autor dává tento jev do souvislosti s určitým protestem proti režimu. Mladí lidé ztotožňují pravdu islámu s pravdou vládnoucích, a proto se rozhodují přestoupit k jinému náboženskému směru. Odpad od víry bývá naopak při postihu odpadlíků spojován s obviněním z protistátní propagandy a hanobení vrchnosti.

* * *

Ve francouzské televizi přečetli muslimové oficiální žalobu proti těm, kteří jménem islámu zabíjejí. Text má titul: „Islám zrazený teroristy“ a podepsalo ho 70 představitelů muslimské víry a kultury. Chtějí se tak bránit proti „uloupení identity“. Ve francouzském vysílacím formátu „Respect Mac“, ve kterém diskutují novináři, umělci, studenti a podnikatelé o aktuálních společenských tématech, vyzvali muslimové všechny občany, aby apel podepsali. *Kath-net*

Liturgická čtení

Neděle 13. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 15,16–21
Ž 119(118),1+2.4–5.17–18.33–34
Odp.: 1b (*Blaze těm, kdo krácejí v zákoně Hospodinově.*)
2. čt.: 1 Kor 2,6–10
Ev.: Mt 5,17–37
Slovo na den: Ano, ano – ne, ne.

Pondělí 14. 2. – ferie

1. čt.: Gn 4,1–15.25
Ž 50(49),1+8.16bc–17.20–21
Odp.: 14a (*Přinášej Bohu obět chvály.*)
Ev.: Mk 8,11–13
Slovo na den: Žádné znamení.

Úterý 15. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6,5–8; 7,1–5.10
Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10
Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)
Ev.: Mk 8,14–21
Slovo na den: O čem uvažujete? Že nemáte chleba?

Středa 16. 2. – ferie

1. čt.: Gn 8,6–13.20–22
Ž 116B(115),12–13.14–15.18–19
Odp.: 17a (*Přinesu ti obět diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 8,22–26
Slovo na den: Všechno úplně jasně.

Čtvrtek 17. 2. – nez. pam. sv. Alexia a druhú

1. čt.: Gn 9,1–13
Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23
Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)
Ev.: Mk 8,27–33
Slovo na den: Mnoho trpět.

Pátek 18. 2. – ferie

1. čt.: Gn 11,1–9
Ž 33(32),10–11.12–13.14–15
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Mk 8,34–9,1
Slovo na den: Ať zapře sám sebe.

Sobota 19. 2. – nez. sobotní pam.

Panny Marie
1. čt.: Žid 11,1–7
Ž 145(144),2–3.4–5.10–11
Odp.: 1b (*Budu velebit tvé jméno, Bože, po všechny věky.*)
Ev.: Mk 9,2–13
Slovo na den: Co to znamená, „vstát z mrtvých“?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ÚNORA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 2.		PO 14. 2.		ÚT 15. 2.		ST 16. 2.		ČT 17. 2.		PÁ 18. 2.		SO 19. 2.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	693	783	939	1050	953	1066	969	1083	1308	1452	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	693	783	939	1050	954	1067	970	1084	1308	1452	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1060	962	1076	979	1094	995	1452	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	693	783	693	783	948	1061	963	1077	980	1095	1308	1452	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

RANĚ KŘESŤANSTVÍ • POČÁTKY A VÝVOJ CÍRKVE DO ROKU 600

Ian Hazlett (ed.)

Reprezentativní dílo napsané mezinárodním týmem předních odborníků v oblasti antických dějin a patristiky představuje základní četbu pro každého, kdo chce držet krok s moderním bádáním o počátcích a vývoji křesťanství v prvních šesti stoletích. V knize může čtenář sledovat utváření křesťanské věrouky, zhodnotit roli církevních Otců, seznámit se s novými pohledy na hereze a rozmanitost raně církevní spirituality nebo promyslet vztah mezi ranou církví a tehdejší společností.

*Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK)
Váz., 148 × 210, 320 str., 349 Kč*

LETNICE JSOU PRO ŽIVOT

Charles Whitehead

Autor je jedním z nejzkušenějších představitelů hnutí Katolické charismatické obnovy v současnosti. V knize *Letnice jsou pro život* sděluje vlastní zkušenost s Duchem Svatým a nabízí praktické odpovědi na řadu otázek, probírá různé oblasti lidského života, kde se obnova může a má projevit. Ukazuje, že nám Duch Svatý nebyl dán pro mimořádné duchovní zážitky, ale abychom byli schopni vydávat svědectví o Kristu, následovat ho a otevřít se službě. Autentická zkušenost s Duchem Svatým proměňuje každodenní život člověka, aby se stal vpravdě křesťanským.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 138 × 195, 167 str., 189 Kč

FATIMSKÉ TAJEMSTVÍ A JAN PAVEL II.

Aura Miguelová

Co se stalo ve Fatimě 13. května 1917? Jaká tajemství svěřila Panna Maria třem fatimským dětem? Co se přihodilo na Svatopetrském náměstí 13. května 1981? A co přesně Jana Pavla II. přimělo, aby si prostudoval dokumenty o zjevení ve Fatimě? Proč se Svatý otec rozhodl u příležitosti blahorečení dvou malých pasáček Františka a Hyacinty 13. května 2000 zveřejnit třetí část fatimského tajemství? A co je vlastně podstatou fatimského poselství? Odpovědi na tyto otázky přináší kniha portugalské novinářky a spisovatelky Aury Miguelové, která spolu s dalšími novináři z celého světa pravidelně doprovázela Jana Pavla II. na jeho apoštolských cestách.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 138 × 195, 198 str., 199 Kč

ZAJETÍ VELKÉ CÍRKVE • DĚJINY KONSTANTINOPOLSKÉHO PATRIARCHÁTU OD PÁDU CAŘIHRADU DO ROKU 1821

Steven Runciman

Kniha nestora světové medievalistiky Stevena Runcimana (1903–2000) přináší odpovědi na otázky týkající se osudu řecké církve po pádu Konstantinopole v roce 1453. Předmětem autorova zájmu však není pouze výčet dějinných peripetií byzantské církve, ale především proces přechodu nadnárodní, všeobecné církve ke společenství s národním, lokálním charakterem.

Nakladatelství Pavel Mervart • Váz., 148 × 210, 392 str., 429 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Nezměněna to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.